

Egy egykori Jehova Tanúja bennfentes, aki a megtévesztés szemtanúja volt

Barbara és Joe Anderson

Bevezetés

2005 késő őszen kapcsolatba léptem Barbara Andersonnal, aki Bill Bowennel, a Kentuckyból származó egykori vénnel együtt számos olyan Jehova Tanúja gyermek segítségére sietett, akik szexuális erőszak áldozatai voltak.

Mikor felvettem a kapcsolatot Barbarával szerettem volna megtudni, hogy mi történt vele azóta, hogy megszakította a kapcsolatot Jehova Tanúival még 2002-ben, és megkérdezni tőle, hogy megírná-e a történetét a könyvem számára. Beleegyezett és jóval több információt küldött el a számomra, mint amit tíz oldalon fel tudnék használni. Megegyeztünk, hogy lerövidíthetem a történetét a könyvemben, amelynek címe *Dommedag må vente (Judgment Day Must Wait, Az ítéletnapnak várnia kell)*, de megígértem, hogy megpróbálom közzétenni a történetének hosszú változatát Gyldendal weboldalán. Ebből a célból Barbara átszerkesztette a nekem küldött anyagot, illetve új információkat is hozzátett, amelyek nem voltak benne az első változatban, amit nekem küldött. Ez a magyarázata, miért van néhány eltérés az alábbi beszámoló és Barbara történetének korábbi változata között, ami a könyvemben van.

Eredetileg, amikor megkértem Barbarát, hogy írja le a történetét, nem tudtam sokat Jehova Tanúi gyermekekkel szembeni szexuális zaklatási problémáiról. Miután azonban elolvastam Barbara történetét, rákényszerültem, hogy felülvizsgáljam a nézőpontomat erről a kényes ügyről, és végül úgy döntöttem, hogy nyilvánosságra hozom Barbara szemtanúi beszámolóját, mivel úgy tűnik, ez egy fontos része Jehova Tanúi közelmúltbeli történetének - az ügyek számától függetlenül.

Biztos vagyok benne, hogy a pedofília a Tanúk szervezetében egy *nagyon komplex* probléma, amelyben Jehova Tanúit, mint mozgalmat pedofil személyek vagy szervezetek *kiszemelheték* a szervezet patriarchális és fundamentalista szerkezete miatt.

Ugyanakkor a Tanúk gyermekbántalmazással kapcsolatos eljárásai mindvégig problémásnak tűntek, és noha a szervezet vezetői ma már megváltoztatták a hozzáállásukat, és *úgy döntöttek, hogy megreformálják eljárás módjaikat*, még mindig láthatóak bizonyos problémák.

Poul Bregninge

Íme, Barbara története:

Egész életet átformáló döntés

1940-ben születtem a New York-i Long Islanden lengyel katolikus szülőktől. Amikor egy tapasztalatlan, elégedetlen 14 éves kamasz voltam hoztam egy olyan döntést, ami a következő 44 évben leszűkítette a választási lehetőségeimet - csatlakoztam az egyik legagresszívabb, leginkább vitatott vallási csoporthoz, Jehova Tanúhoz, ami az életem középpontjává vált. Félretettem dédelgetett álmomat, a régészeti tanulmányokat a vallás felsőoktatással szembeni tilalma miatt a tagjai között. Tehát az evangélizációs tevékenység vált elsődlegessé az oktatás helyett. Megfogadtam a tanácsaikat a barátok kiválasztásában, akik csak Jehova Tanúi lehettek, valamint a házastárs kiválasztásában is, aki szintén csak Jehova Tanúja lehetett.

Miért engedi egy fiatal, hogy az életét ennyire irányítsák? Nem csupán idealista voltam abban a fiatal korban, de unott is. Túl fiatal voltam, hogy bármilyen értékelhető segítséget nyújtsak a világ problémáinak megoldásához, de ezt mégis elkeseredetten szerettem volna, ami egy olyan életszemléletet eredményezett, ami teljesen nyitottá tett egy bibliatanulmányozás elfogadására Jehova Tanútól. Végül is a Tanúk azt mondták, el tudják magyarázni mi a jó és mi a rossz, valamint az élet más rejtélyeit is. Nagyon hamar buzgón elfogadtam a Tanúk hitét. Fiatal voltam, naiv és hiszékeny, honnan is tudhattam volna, hogy az elmémet manipulálják - az indoktrináció olyan módszereivel, melyeket ügyesen úgy alakítottak ki és csiszoltak évtizedeken keresztül, hogy minden, amit tanítottak nekem rendkívül meggyőzőnek tűnt? Már az az érzés, hogy számítok ezeknek az embereknek, akik megnyerő módon beszéltek olyan dolgokról, amelyekről látszólag senki más nem tudott semmit, függővé és elbűvöltté tett. És a valahová tartozás lehengerlő érzése erőt adott nekem, hogy szembeszálljak a kritikus katolikus rokonaimmal és barátaimmal. Három hónapnyi bibliatanulmányozás után boldogan indultam el a Tanúk házról házra végzett prédikálási tevékenységében, és kilenc hónappal később megkeresztelkedtem édesanyámmal együtt Jehova egyik Tanújaként.

Két évvel később buzgalmam már legalább öt felnőtt embert győzött meg, hogy áttérjenek a hitemre. 1956-ban, amikor 16 éves voltam, egy Tanú misszionárius, aki átmenetileg Long Islanden élt, amíg az indiai vízumára várt, megkért, hogy töltsék velem két nyári hónapot az "úttörő", vagy teljes idejű misszionáriusi munkában az ohioi Athens mellett. Ez egy olyan területen volt, ahol a második világháború idején, úgy tizenöt évvel korábban hazafias emberek kátránnyal és tollakkal alázták meg a Tanúkat, mivel azok elutasították a zászló előtti tisztelgést és a háborús erőfeszítés támogatását. *[Az áldozatokat kátránnyal kenték be és madártollban furdették meg. - a ford.]* Egy kissé nyugtalanító volt, amikor egy dühös ember közölte velünk, hogy távozzunk a birtokáról vagy előveszi a fegyverét és kikerget minket a megyéből, ahogyan a Tanúkkal évekkorábban is tette. Minket azonban soha nem lehetett megfélemlíteni, így megállás nélkül folytattuk a szolgálatunkat.

Az iskolába való visszatérés ősszel feszültséggel teli volt, mivel a prédikáló munkában akartam lenni, nem pedig a napjaimat tékozolni egy olyan világ tanulásával, amely véget érhet bármelyik pillanatban. Ez nehéz időszak volt a számomra, de néhány hónapon belül a családom elköltözött Dél-Floridába, ahol felvettük a kapcsolatot a Tanúkkal, én pedig ismét szert tettem egy teljesen új baráti társaságra.

A házasságkötésem

1957-ben tizenhét évesen összeálltam két floridai lánnyal és elfogadtunk egy Tanú prédikálási megbízást a Mississippi állambeli Columbusban. Nem tudtunk azonban részmunkaidős állást találni Columbusban, amely egyetemi város volt és tanulók töltötték be az összes

munkahelyet, így három hónap múlva összetörve és elbátortalanodva távoztunk. Ahelyett, hogy visszatértünk volna Floridába, úgy döntöttünk, hogy New Yorkba megyünk, ahol tudtuk, hogy önkéntesekre van szükség Jehova Tanúi Főhivatalában Brooklynban. Ott a személyzet készülődött Jehova Tanúi hatalmas 1958-as nemzetközi kongresszusára, amelyet a New York-i Yankee Stadionban terveztek tartani. Tanú barátoknál szálltunk meg Long Islanden, amíg találtunk magunknak lakást és részmunkaidős állást; azután minden héten néhány nap 30 mérföldet utaztunk, hogy irodai munkát végezzünk a brooklyni Főhivatalban.

Joe Andersonnal pár hónappal a New York-i kongresszus előtt találkoztam. Édesanyja, Virginia és én ugyanabba a gyülekezetbe jártunk a Long Island-i Hempsteadben, és ő mutatott be minket egymásnak. Joe nagyanyja is Tanú volt, habár az ő elkötelezettsége eléggé minimális volt; ebből következően pedig gyermekei leginkább Jehova Tanúja "szemlélődők" voltak. Joe szülei a texasi Dallasba költöztek a floridai Tampából, amikor ő 16 éves volt, ahol édesanyja elkezdett a Tanúk gyűléseire járni egy helyi Királyságteremben. A buzgó vallásos bajtársiasság tetszett Joe-nak, és bár két nővére hamarosan elhagyta a csoportot, ő összejött más Tanúkkal, hogy az úttörőszolgálatot végezzék három évig Dallas területén. (Abban az időben az úttörőknek 100 órát kellett eltölteniük minden hónapban a Biblia tanulmányozásával nem Tanúkkal; ez most 70 óra. Az úttörőknek általában részmunkaidős állásuk van, hogy anyagilag fenn tudják magukat tartani.)

1956-ban, Joe önkéntes munkára jelentkezett a Brooklyn Heights épületbe, melyet a Tanúk csak Bételként emlegetnek. Ez Jehova Tanúi világközpontjának Főhivatala, amely az Őrtony Biblia és Traktátus Társulat Zrt., New York (vagyis az "Őrtony Társulat") névvel működik, és ahonnan az egyik nyomdaüzemet is üzemeltették 1956 és 1959 között. És pontosan ezt a munkát végezte Joe, amikor találkoztam vele 1958-ban. Miután 1959 novemberében összeházasodtunk, úttörősködtünk West Palm Beach-en (Floridában), egészen addig, amíg várandós nem lettem a fiunkkal Lance-el, aki 1961. szeptember 14-én született.

Megkérdőjelezhetetlen odaadás

A férjem elnöklő felvigyázóként szolgált (egy véni testület elnökeként), az általunk látogatott gyülekezetekben, és követendő példát mutatott a nyájnak nem csupán beszédeiben, de tetteiben is, mivel összesen huszonöt évet töltött az úttörő szolgálatban. Párként olyan buzgó hívők voltunk, hogy az évek alatt több mint nyolcvan embert nyertünk meg a hitünknek. 1974-ben a családuunk Tennessee-be költözött, ahol mi néhány tucat dél-floridai Tanúval egy új gyülekezetet hoztunk létre Jehova Tanúinak.

A legelejétől kezdve hittem az Őrtony Társulat teológiájában és befolyásában, mivel úgy tűnt, hogy bibliai válaszaik vannak olyan ősi kérdésekről, mint az élet, halál, háború és béke egy olyan időben, amit nagyfokú instabilitás és bizonytalanság jellemezett az 1950-es évek "óvóhelyi és hidegháborús" éveiben. Ahogyan teltek az évek, meg voltam győződve róla, hogy jó döntést hoztam, amikor a lesújtó körülmények a földön világszerte folyamatosan terjedtek, amiről a Tanúk azt hirdették, hogy ez biztos jele annak, hogy a világ vége már a küszöbön áll.

Az 1960-as évek közepén a szervezetünk vezetőitől származó beszédek terjedtek el, melyek szerint 1975 elhozza majd a dolgok jelenlegi rendszerének a végét. Aggódtunk, hogy talán nem teszünk eleget Istenért, így 1968-ban Joe kilépett a munkahelyéről a Florida Power and Light Companytól, hogy ezt felcserélje részmunkaidős állásokkal mindkettőnk számára, miután mindketten visszatértünk az úttörő munkába. Joe három évig úttörőzött, én egy évig,

noha havi szinten be és kiléptem az úttörő munkába, amikor tudtam. Habár az 1975-ös dátum, melyet Jehova Tanúi állítottak fel a közelgő apokalipszisre eljött és el is múlt, ez nem tántorított vissza minket, mivel túl sokat fektettünk be ebbe a vallásba, hogy feladjuk.

Izgalmas meghívás önkéntes munkára

1982-ben az Őrtorony Társulat meghívott Joe-t és engem, hogy csatlakozzunk az önkéntesek csapatához a brooklyni Bételbe, ahol szállást, ellátást és csekély térítést kaptunk cserébe munkánkért. Az előző évben, amikor a fiunk, Lance, 19 éves volt önkéntesnek jelentkezett a Bételbe, sikerrel. Az Őrtorony számtalan gyáranak egyikébe jelölték ki dolgozni, ahol az egyik nagysebességű nyomdagépet kezelte, mely a többi hasonló géppel együtt szó szerint százmillió nagyságrendben állította elő az Őrtorony vallásos kiadványait évente.

Mégis a férjem volt az elsődleges oka annak, hogy meghívtak minket a Bételbe. Amikor 1982 márciusában meglátogattuk a fiunkat, Joe üdvözölte Richard Wheelockot, egy magas beosztású Őrtorony nyomtatási felügyelőt, akinek korábban már dolgozott az 50-es években. Amikor Richard megtudta, hogy Joe vízvezetékyszerelő szakmunkás, megemlítette nekünk annak lehetőségét, hogy a Főhivatalban lakjunk és dolgozzunk.

Egyébként nyolc évvel később, 1990. július 25-én, az akkor 75 éves Richard Wheelock öngyilkosságot követett el, amikor kiugrott egy harmadik emeleti ablakból abban az épületben, amelyben mi is laktunk. Súlyos depresszióban szenvedett azóta, amióta a felesége 5 évvel korábban elhunyt.

Néhány hónappal az átköltözésünk után rájöttünk, hogy Richard miért érdeklődött annyira Joe szakmája iránt. A helyi brooklyni közösség tudta nélkül, beleértve az Őrtorony személyzet nagyobb részét is, tárgyalásokat folytattak egy öreg brooklyni gyárépület megvásárlására, amely közvetlenül az East River mellett volt a Furman Streeten. Ez az elhanyagolt épület hatalmas volt - több mint egymillió négyzetláb területen - ahol páncélozott tankokat építettek a második világháború alatt. A felvonók olyan nagyok voltak, hogy könnyedén tudtak szállítani egy nagy teherautót fel és le a 13 emeleten. A vásárlás után rövid időn belül a fiunkat áthelyezték az Adams Street-i nyomdaipari komplexumból a Furman Street-i épületbe, hogy megtanulja, hogyan építsen és javítson lifteket. (Történetesen sokévnnyi önkéntes munkával végzett felújítás után az épületet eladták 2004 áprilisában, amivel az Őrtorony Társulat elképesztő méretű hasznot söpört be.)

Továbbá a Cohi Towers, néhány vagyonos Jehova Tanúja által alakított szervezet, amely az Őrtorony használatára vásárol épületeket, titokban a lepusztult, 12 emeletes Bossert Hotel megvásárlását fontolgatta, amely 1909-ben nyílt meg a Montague Streeten, Brooklyn Heights belvárosában, egy helyi történelmi kerületben. A Cohi Towers Associates alkalmazása az épületek vásárlására elrejtette az Őrtorony részvételét és elkendőzte a helyi ellenálló csoportoktól, hogy tudják, egy újabb szomszédos épület kerül le az adózók listájáról. Annak érdekében, hogy csökkentsék a Cohi ingatlanadóját a Bossert után, engem bíztak meg, hogy szedjem össze a szükséges információkat, ami ahhoz kell, hogy a hotel felkerüljön a történelmi helyszínnek nemzeti katalógusába. Néhány hónap múlva azonban a munkám véget ért, mivel azt mondták nekem, a Cohi szervezet átadta az épületet az Őrtoronynak. Jelenleg az Őrtorony Társulat tulajdonában van csaknem húsz lakóépület Brooklyn Heights-ben, noha 2005-ben néhány épületet eladtak, mivel a szervezet leépítette magát, hogy műveletei költséghatékonyabbak legyenek New York-ban.

Amikor meglátogattuk a Bételt azon a szombat reggelen 1982 márciusában, az önkéntes munkások keményen dolgoztak néhány régi épület felújításán és készen álltak megkezdeni a munkát a történelmi 12 emeletes Standish Hotelen (1903-ban nyitották meg), amit az Őrtorony pár évvel korábban szerzett meg. Mindezekkel a vásárlásokkal és észben tartva a tapasztalt vízvezeték-szerelők iránti igényt, ez volt az oka, hogy Richard interjúkat szervezett más Őrtorony-hivatalnokokkal, és mire a reggel elmúlt, meghívtak minket, hogy legyünk a tagjai az akkor már több mint 2000 fős Őrtorony-személyzetnek Brooklynban. Történetesen, amikor visszatértünk Tennessee-be közel tizenegy évvel később, a brooklyni Bétel-személyzet több, mint 3300 főt számlált az Őrtorony-szervezet óriási növekedésének köszönhetően az 1980-as és a korai 1990-es években.

Buzgón várva új kalandunkat hazatértünk, rendbe tettük a dolgainkat és visszatértünk New Yorkba 1982 júniusában. Joe-t beosztották az építkezési vízvezeték-szerelő osztályra, ami az idős Squibb-épületek vezetékeit javította, én pedig a szalagmásoló osztályra mentem dolgozni. Néhány hét múlva súlyos légúti allergia alakult ki nálam bizonyos munkahelyi kemikáliák következtében, így áthelyeztek a szállítási osztályra, ahol adatbeviteli munkát végeztem.

Világmeretű terjeszkedés

Körülbelül egy évvel később az építőmérnöki osztály személyzeti tagja lettem a titkársági csoportban. Az osztály több mint száz emberből állt - műszaki rajzoló, mérnökök építészek, titkársági és más irodai dolgozók - akik mindannyian valamiképpen részt vettek a Jehova Tanúi által világszerte használt új és felújított épületek tervezési és kivitelezési munkálataiban, egy olyan időben, amikor a Tanúkat az egyik leggyorsabban növekvő vallásnak tekintették.

Az osztálynál töltött időm első időszakában egy hatalmas telek került az Őrtorony Társulat tulajdonába a New York-i Pattersonban. Kezdetben bizonytalan volt, hogy az ingatlant mire fogják használni, de idővel eldöntötték, hogy oktatási központot alakítanak ki rajta. Az eredeti pénzüsszeg, amit erre a fejlesztésre tettek félre úgy hallottam, ötven millió dollár volt. Amikor otthagytam az építőmérnöki osztályt 1989-ben, már több mint száz millió dollárt költöttek rá, és a komplexum folyamatosan tovább növekedett, miközben a brooklyni műveletek összemertek. Noha Jehova Tanúi Vezető Testületének hivatalos irodái még mindig Brooklynban található, a pattersoni helyszín egy olyan csomóponttá válik, ahonnan a hivatalnokok irányítják a világmeretű szervezetüket.

Egy 30 emeletes épület megépítése a vízparton

Később titkárnői megbízást kaptam az egyik építészmérnök mellé, aki korábban misszionárius volt és most egy 30 emelet magas személyzeti lakóépületet tervezett Brooklynba. Egy délután közepén, amikor egyedül várakoztam egy liftre az Őrtorony irodaépületében, ahol dolgoztam, John ("Jack") Barr, az egyik Vezető Testületi tag lépett oda hozzám. Jack a munkám iránt érdeklődött, miközben a liftre vártunk. Elmondtam neki, hogy a tervezői csoportunk éppen igyekszik egy környezeti hatástanulmányt befejezni (Environmental Impact Statement [EIS]). A hatalmas EIS dokumentumban található információkat New York városa kérte és használta fel, hogy megvizsgálják a kérésünket az övezet besorolásának megváltoztatására azon a helyen, ahol az Őrtorony szervezet meg akarta építeni a 30 emeletes lakóépületet. Jelentős közösségi ellenállás bontakozott ki egy ilyen hatalmas épülettel szemben, amely a vízpart

brooklyni oldalán helyezkedett volna el, az East River és az alsó-Manhattan-i Wall Streetre néző kilátással, mivel az elzárta volna a híres panorámát.

Soha nem felejttem el, amit Jack mondott nekem azon a napon, “Ötven millió dollárt tettünk félre erre a projektre, és lenyűgöző azt látni, hogy a pénz mennyisége, amit a bankban tartunk soha nem csökken.” Azután hozzátette: “Jehova mindig gondoskodik!” miközben a jobb kezével egy elképzelt vízszintes vonalat húzott balról jobbra, jelezve, hogy a pénz állandó marad. Jehova ugyanakkor nem gondoskodott az övezet besorolásának megváltoztatásáról. A lakóépület végül is elkészült néhány háztömbbel beljebb, az Őrtorony Társulat gyárépületei mellett, távol az ideálisnak tartott helyszíntől.

Kutatási lehetőségek

Miután a Brooklyn Heights kerületet Brooklynban, ahol az Őrtorony épületek is voltak, történelmi területnek tekintették, minden új és felújított épületnek el kellett érnie bizonyos építészeti követelményeket, amiket a helyi idegenforgalmi szövetség állított fel. Idővel a munkám fontos részévé vált a helyi történelmi és építészeti kérdések kutatása, hogy meg tudjuk felelni ezeknek az elvárásoknak. A helyreállítási szabályok olyan szigorúak voltak, hogy egy esetben köteleztek minket, hogy készítsünk másolatot az eredeti cím számairól, amely valaha a Bossert Hotel bejárati ajtaján volt látható. Kétségesnek tűnt sokak számára, hogy ez az információ megtalálható-e, jelentős mennyiségű kutatással töltött idő után azonban a Long Island-i Történelmi Társulatnál megtaláltam a hotel elejének egy korai képét egy régi újsághirdetésben. Ezen a számok elég világosan láthatóak voltak ahhoz, hogy lemásoljuk őket. E felfedezés után a kutatási képességeimet soha nem vonták kétségbe.

1989-ben áthelyeztek az Írói Osztályra, hogy a rangidős író, Karl Adams kutatási segédje legyek. Ő akkor írta a vallásunk történelmét, ami végül is egy 750 oldalas krónika lett, *Jehova Tanúi - Isten Királyságának hirdetői* címmel, amit 1993-ban adtak ki.

Egy másik rangidős író, David Iannellit szintén azzal bíztak meg, hogy dolgozzon együtt Karllal a könyvön. Az első napomon az Írói Osztályon David meglátott engem, amint egyedül álltam az Írói Osztály könyvtárában és odajött hozzám, hogy beszéljünk. Világosan emlékszem rá, amint azt mondja nekem, mennyire izgatottnak kellene lennem, hogy áthelyeztek az Írói Osztályra. Azt mondta, a Bétel-dolgozók “ölni tudnának”, hogy megszerezzék az állásomat. Úgy gondoltam, értem mire gondolt és mosolyogtam.

Mindenkit, aki Bételbe jött élni, az evangélizációs munka során mutatott kitűnő “szellemi” képességei miatt választottak ki a személyzet részének. Ahelyett, hogy világi típusú támogató feladatokat lássanak el a Bételben, tudtam, hogy a legtöbb Bétel-dolgozó, ha lehetősége lenne rá, azt választaná, hogy a munkanapjukat teljes mértékben a “szellemi” dolgokban elmerülve töltik. Az Írói Osztály volt az a csomópont, ami körül az egész Bétel forgott, hiszen az Őrtorony-irodalom volt a vallás gerince; tehát tudtam, hogy az Írói Osztály volt a leginkább áhított munkahely.

David nyugtázta a mosolyomat, majd megismételte a szavait, ezúttal erőteljesebben. Azt mondta, “Komolyan mondom, a Bételesek ölni tudnának azért az állásért, amit kaptál és ezt ne felejtse el!” Ezekről a szavaktól kijózanodva és egy kissé zavartan, röviden válaszoltam valamit és elsétáltam, hogy aztán nekikezdek utánajárni az első kérdésnek a “tennivalók” listáján, amit Karltól kaptam.

Később eszembe jutottak David szavai olyan alkalmakkor, amikor azon gondolkoztam, mit tettem rosszul, hogy Isten büntet engem az áthelyezésemmel erre az osztályra. Igen, együtt dolgoztam néhány különösen jó emberrel, olyanokkal, akiket a barátaimnak neveztem. A színpalak mögött azonban voltak olyanok, akik rosszat akartak nekem, és megpróbálták szabotálni a munkámat, mivel az állásomat kívánták megszerezni; vagy el akartak távolítani az útból, mert rájöttem, hogy nem voltak őszinték. Naiv voltam, és saját magamnak is kifogásokat kerestem olyan emberek számára, akik külsőleg barátságosak és segítőkészek voltak, mégis néhány alkalommal a segítségük olyan lépésekhez vezetett engem, amik miatt Karl leszidott. Például már csaknem két éve voltam az Írói Osztályon, mikor egy különösen bonyolult helyzet után, ami egy fiatal nő eltávolításához vezetett az osztályról, Karl azt mondta, ő nem az a barát volt, akinek gondoltam, hanem neheztelt rám, mivel én kaptam meg azt az állást, amit ő áhított. Igen, Davidnek igaza volt, némelyek "ölni" tudtak volna, hogy megszerezzék az állásomat!

A negatívumok ellenére az Írói Osztályon a mindennapi munka izgalmas volt, kitöltötték az érdekes és kihívásokkal teli tennivalók. Karl minden héten adott nekem egy kérdéssort, amire választ várt, leginkább az Órtorony Biblia és Traktátus Társulat korai történelméről, melynek gyökerei 1879-ig mennek vissza. Ilyen módon rengeteget tanultam a vallásomról. Gyakran miközben valami konkrét dolgot kerestem más fontos archív anyagokat találtam, amiket réges-régen öreg szekrényekbe helyeztek számos különböző helyen és aztán elfelejtették őket.

Meglepő felfedezések

Egy ilyen rendkívüli felfedezés volt, hogy az Órtorony Társaság első elnöke annak 1881-es létrejöttékor William H. Conley volt, egy pennsylvaniai bankár - nem pedig Charles Taze Russell. Ez egy szenzációs felfedezés volt, hiszen a Főhivatalban senki sem tudta, hogy Conley volt az első elnök vagy, hogy Russell apja, Joseph alelnök és Charles Taze titkár-pénztáros volt. A kinevezések a megvásárolt részvényeken alapultak, ezek mindegyike 10.00\$ (tíz dollár) volt. Mivel csaknem azonnal átadtam a forrásdokumentumot, nem vagyok benne biztos, pontosan mennyi részvényt vásárolt Conley, de úgy gondolom 350-et 3500 dollárért. Arra viszont emlékszem, hogy Joseph Lytel Russell 100 részvényt vett 1000 dollárért és Charles Taze 50 részvényt vett 500 dollárért. Amikor a Tanúk új történelemkönyvének 576. oldalára néztem, ahol a Conley-féle információt megjegyezték, érdekes Karl Adams miért nem vette bele a Joseph Russell alelnökségét érintő tény. Az egyes személyek által vásárolt részvények száma ugyancsak kimaradt.

Ezek a fontos tények egy kicsi piros karton borítású, könyvelési stílusú jegyzetfüzet első oldalán kerültek feljegyzésre, amelyben szintén megtaláltam az eredeti kézírásos szervezeti alapszabályt. A papírt kétszeresen összehajtogatták és az egyik oldalát beragasztották a belső borítóra. Kézírások összehasonlítása nyomán nincs kétségem afelől, hogy Charles Taze Russell felesége, Maria írta az első alapszabályt. A kis jegyzetfüzetet egy papírgyűjtő mappában találtam, ami egy iratszekrényben volt egy betonkamrában, az Órtorony Vagyonkezelői Osztályán a Columbia Heights 25-ben.

Egyik alkalommal, amikor megrohamoztam az Órtorony Főhivatalát, hogy régi feljegyzéseket keressek, a Végrehajtó Osztály fiókhivatali irodájában, egy régi iratszekrény alján, találtam egy ősrégi kinézetű, fonállal átkötött barna papírzacskót. A csomag a híres 1913-as kanadai becsületsértési per átiratát tartalmazta, amelyet Russell pásztor indított J. J. Ross tiszteletes ellen. Amikor az ügy a vádesküdszék elé került 1913. április 4-én, ez a testület azt állapította meg, hogy "nincs határozat", azaz elégtelen bizonyítékok miatt vádemelés nélkül ejtették az

ügyet (*Brooklyn Daily Eagle*, 1916. július 8., 12. oldal). Nemrég úgy értesültem, hogy sok évvel ezelőtt az Írói Osztály archívuma tartalmazta ezt a perátíratot, de az később eltűnt. Most már tudom, hogy a felfedezésem biztosította, hogy az Őrtorony archívumainak volt egy használható másolata Karl számára, hogy megválaszoljanak egy fontos kérdést, ami számos kutatót érdekelt - Hogyan válaszolt Russell pásttor, amikor a kanadai bíróság megkérdezte, vajon tudja-e olvasni a görögöt vagy sem? Én a zacskót a fontos tartalmával odaadtam Karlnak anélkül, hogy bármit is elolvastam volna belőle. Kétségtelenül érdekes, hogy Karl nem kommentálta ezt a jelentős becsületsértési pert sem akkor, sem később a Tanúk történelemkönyvében, noha az uralta a kiemelkedő kanadai újságok első oldalát abban az időben.

Ugyanabban az iratszekerényben, egy öreg, nagyon törékeny barna papírzacskóban volt néhány száz, a kortól megsárgult levél mindenféle formában és méretben, amelyekről tudomásom szerint senki sem tudott. A leveleket láthatóan Rutherford kérésére válaszul írták a Bibliakutatók (ahogy akkoriban Jehova Tanúit nevezték), hogy beszéljék el tapasztalataikat az I. világháborús üldözésükről. A levelekben a Bibliakutatók elmondták, hogy a zászló előtti tisztelgés vagy a háborús erőfeszítés támogatásának megtagadása hogyan vezetett súlyos verésekhez, kátránnyal és tollakkal történő megalázásukhoz és bebörtönzésükhöz vádemelés vagy bírósági vizsgálat nélkül. (Rutherford sok levelet ezek közül közreadott 1920. szeptember 29-én az Őrtorony Társulat *Aranykor* című újságjában, amit azután a *Vigas* majd manapság az *Ébredjétek!* címmel adnak ki.) Ugyancsak ebben a zacskóban leltem rá fontos levelekre, elfelejtett dokumentumokra és érdekes újságkivágásokra, amelyek mind azokhoz a nehéz évekhez voltak köthetők.

Négy régi fiókos íróasztalban a környéken több halomnyi különféle képet és levelezőlapot találtam. A halmokban többek között voltak régi kongresszusi képek, profi és személyes képek a harmadik Őrtorony elnökről, Nathan H. Knorról; Knornak írt képes levelezőlapok, beleértve egyet a feleségétől Audrey-től, mielőtt még összeházasodtak volna, és sohasem látott, őseredeti műtermi portréfotók Charles Taze Russellről. Egy különösen fontos felfedezés volt a Főhivatalban valaha látott legjobb, tizenhat képből álló fotósorozat a korai Russell-féle Biblia-ház külsejéről és belsejéről [*1889-től 1909-ig ez szolgált a Társulat Főhivatalaként. - a ford.*], és számos fotó mutatta Russell pástort az íróasztalánál ülve vagy a könyvtárban.

Az egyik ilyen fiókban az Őrtorony Társulat második elnökéről, Joseph F. Rutherfordról talált személyes fotók voltak a számomra leginkább ellenszenves és felháborító felfedezések. Rutherford egy sötét színű, egyrészes, testhez álló, ujjatlan fürdőruhában volt, ami egészen a combjáig eltakarta őt, ez egy népszerű öltözet volt az 1920-as évek végén és a 30-as években. Nagy hasa volt, és úgy tűnt jól érzi magát, miközben egy nagy udvaron szórakozott, amely az óceánra nézett. Úgy emlékszem, voltak más emberek is néhány fotón, akik pihenőágyakon feküdtek. Az a fotó, amit sosem felejték el Rutherford arcáról egy közeli kép volt; nagyjából egy lábnyira volt a kamerától, és a nyelvét kiöltötte amennyire az csak lehetséges. Nekem részegnek tűnt.

Aztán ott volt az az alkalom, amikor az Őrtorony Társulat negyedik elnökének, Fred Franznak az irodájában néztem át egy nagy iratszekerényt, amikor ő már gyenge volt, vak, és nem használta többé az irodáját. Rutherford elnöktől származó leveleket találtam, amiket Franznak küldött, az 1930-as években. Egy levél tartalmazott egy kérdést, amire Rutherford Franzot kérte meg a válaszára az *Őrtorony*-folyóirat egy következő számában. Minden *Őrtoronyban* volt egy rovat, ami Rutherford válaszait tartalmazta bizonyos bibliai kérdésekre.

Ez a levél megerősítette a számomra, hogy Franz, aki 1926-ban csatlakozott a szerkesztői bizottsághoz a Társulat kiadványainak bibliai témákkal foglalkozó kutatójaként és írójaként, válaszolta meg ezeket a kérdéseket, de Rutherford aratta le az elismerést értük. A levél egyértelmű volt. Nem arra kérte Franzot, hogy *kutassa* a kérdést, hanem, hogy *válaszolja meg* egy bizonyos *Őrtorony*-rovat számára. Ez arra készítetett engem, hogy elgondolkodjak, vajon abból a huszonhárom könyvből és hatvannyolc füzetből, amit állítólag Rutherford írt hányat írt valójában Franz?

Az Olin Moyle per

A Jogi Osztály könyvtárában két nagy kötetet találtam, melyek az 1940 októberében történt Olin Moyle rágalmozási per felvételének kéziratát tartalmazták. Moyle 12 *Őrtorony* vezetőt, az *Őrtorony Biblia és Traktátus Társaság* pennsylvaniai és New-York-i részvénytársaságai ellen emelt vádat. Ahogy átolvastam az anyagot, láttam, hogy Moyle megnyerte a pert, és 30 000 dolláros kártérítést ítélt meg neki a bíróság. Mivel ez a per egyáltalán nem volt számomra ismerős, a könyveket elvittem Karl Adamsnak, aki láthatóan meglepődött az átadott anyagon. Azt mondta, hogy ő sem tudott a Moyle-perről, mely 1943-ban zajlott le. Még mindig nehezen hiszem el, hogy Karl semmit nem tudott az esetről, mivel Karl már 14 éves volt, amikor a bírói eljárás történt és csupán néhány évvel később csatlakozott az *Őrtorony* csapathoz, amikor még a Moyle-ítélet jól ismert, de fájó téma volt a Tanúk között.

Amennyire fontos volt az Olin Moyle-per a Jehova Tanúi történelmében, számomra ismeretlen ok miatt mégsem tettek említést róla a Tanúkról szóló történelemkönyvben [Hirdetők könyv - a ford.]. Miután a Bételből kikerültem, két prominens Tanú vén és feleségeik meg is kérdeztek efelől, amikor a kaliforniai Burbankban voltam látogatóban. Kutatómunkám, amit a történelemkönyv érdekében végeztem, elkápráztatta őket, és ezért fogadták el vendéglátóm vacsorameghívását.

A régóta Tanú, George Kelly, akivel aznap este találkoztam, korábban egy bételes jól ismert ügyvéd, Hayden C. Covington személyes titkára volt. (Jehova Tanúi érdekében 138 eset került a Legfelsőbb Bíróság elé, melyek közül 111-et képviselt Covington.) Olin Moyle az *Őrtorony* Társulat ügyvédje volt 1935 óta, amíg Rutherford el nem zavarta 1939-ben. Az ő helyére került Covington, aki átvette a Szervezet képviselőjét az 1940-es iskolai kötelező zászlótisztelgessel kapcsolatos *Minersville School District vs. Gobitis* perben.

A másik férfi, aki Kelly-vel együtt érkezett a burbanki vén otthonába, ahol vendégeskedtem, Lyle Reusch volt, aki már 1935 óta a teljesidejű szolgálatban volt, amióta a bételcsaládhoz csatlakozott, és az *Őrtorony* Társulat főhivatalának különleges képviselőjeként szolgált. Mindketten megdöbbenek és szomorúságukat fejezték ki afelett, hogy a Moyle-per nem került megemlítésre az 1993-as történelemkönyvben. Közvetlenül a Moyle-per előtt és aközben, mind Kelly, mind pedig Reusch közeli kapcsolatban voltak az *Őrtorony* Társulattal. Azt mondták nekem, hogy [a könyv megjelenése előtt - a ford.] nagyon kíváncsian várták azt, ahogyan a könyv szerzői majd bemutatják ezt a minden képzeletet felülmúló epizódot, amikor az *Őrtorony* vezetői - de különösképpen Rutherford - megrágalmozta a saját Tanú ügyvédjüket az *Őrtorony* folyóiratban.

A peranyag szerint, Moyle problémái a Rutherfordhoz írt személyes levél megírása után kezdődtek, melyben ellenszenvét fejezte ki Rutherford szertelen ivászata és munkatársai iránt mutatott hihetetlenül bántalmazó magatartásával szemben, olyan viselkedéssel kapcsolatban, melyet vagy személyesen figyelt meg, vagy fültanúja volt a panasznak. És Arthur Worsley,

aki már hosszú ideje a bételcsalád tagja volt - és akit mindkét férfi (Kelly és Reusch) jól ismert -, volt az egyike azoknak, akik panaszkodtak Moyle-nak a sorozatos megaláztatásokról, melyeket Rutherfordtól szenvedett el. Rutherfordot annyira felingerelte Moyle kritikája, hogy elbocsátotta őt és feleségét a Bételből, sőt a személyes holmijukat kirakta a járdára. Moyle-t sokkolta ez a bánásmód, de a tények szerint nem állt semmiféle bosszút. Moyle eltávolítása a Bételből még nem tette boldoggá Rutherfordot, aki társaival együtt gonosz módon befeketítette a férfi jellemét az *Őrtorony* magazinban, ami ahhoz vezetett, hogy Moyle rágalmozási pert indított a felelősök ellen.

Megemlítettem Arthur Worsley nevét Kelly-nek és Reusch-nak. Megbeszéltük Arthur részvételét a Moyle-perben, és mindketten egyetértettek abban, hogy Arthur hamisan tanúskodott a vizsgálat közben. Mondtam nekik, hogy a Moyle peranyag átolvasása után beszéltem Arthurral, aki egy jó barátom, az *Őrtorony* védelmében történt tanúvallomásáról. Olin Moyle állítása szerint Arthurt a Bétel ebédlőjében egyik reggel igazságtalanul és nyilvánosan vádolta meg Rutherford mindenféle ok nélkül. Később Arthur arról panaszkodott Moyle-nak, hogy mennyire megalázó volt számára ez a helyzet. Ennek ellenére, a bíróságon azt nyilatkozta, hogy Rutherfordnak igaza volt, amikor megfeddte őt a tette miatt. Azt állította, hogy a szidás nem volt túlzott, és - Moyle nagy csodálkozására - kijelentette, hogy senkinek nem panaszkodott.

Szóval, Arthur elmondta nekünk az ebédlőben történeteket és elítélte azt a módot, ahogyan Rutherford megalázta őt. Megkérdeztük tőle, hogy akkor miről vallotta eskü alatt azt, hogy soha nem hallott káromkodást a Bétel asztalánál, és miért tagadta azt, hogy az italokat dicsőítették volna, amikor valójában nekünk pont az ellenkezőjéről számolt be. Arthur, láthatóan lehangolódva, szomorúan azt mondta, hogy Rutherford elbocsátotta volna a Bételből, ha a vallomása Moyle vádját bizonyította volna. És mivel neki nem volt sehova mennie, így inkább hazudott a bíróságon.

De végül is mindegy volt, mert a széles körű tanúbizonyosságok meghallgatása után a bíróság döntése értelmében Rutherford, más *Őrtorony* képviselőkkel együtt bűnösnek találtatott rágalmozásban. Arthur szerint az *Őrtorony* képviselői olyan mérgesek voltak Moyre-ra, hogy a 30 000 dollár megítélt kártérítést ezüst érmékben fizették ki neki, ilyen módon "Júdasnak" címkézve őt.

A Moyle története feletti átsiklással, az *Őrtorony* kihagy egy különösen kellemetlen fejezetet, melyet nem kellene csak úgy egyszerűen elfedni, mint egy olyan történetet, mely csak foltot ejtene a Szervezet makulátlan imázsán, amit a könyv hívatott fenntartani. A meghívott testvérek azon az estén egyértelműen nemtetszésüket fejezték ki a Moyle-per kihagyásával kapcsolatban, csakúgy, mint az *Őrtorony* vezetők nyilvánvaló történelmi revizionizmusával kapcsolatban is, mellyel egy szeplőtlen, hibátlan történelmet igyekeztek bemutatni, a könyv előszavával ellentétben, mely szerint az az igazságnak megfelelően "objektív és pártatlan".

Válaszok keresése

A munkám egy pontján Karl odaadta nekem Russell válóperének jegyzőkönyvét, pontosabban Charles Taze Russell részletes kikérdezését. Nem adta át viszont Maria Russell kikérdezési jegyzőkönyvét, és én akkor nem kérdeztem miért, de évekkel később kíváncsiságból elolvastam. Akkor nyilvánvalóvá vált, hogy Karl miért nem akarta, hogy elolvassam Maria Russell nézőpontját a történetről - tudta, hogy megdöbbenék, amikor azt olvasom, hogy Mrs.

Russell jött ki győztesen a válásból, miután a bíróság úgy ítélte meg, Russell pásztor bűnös mindabban a sok méltatlanságban, amiket ellene elkövetett. Maria bizonyítani tudta, hogy nem volt bűnös azokban a rosszindulatú pletykákban, amiket a férje terjesztett: vagyis, hogy a nők jogainak támogatója lett volna (szégyenteljes szavak azokban az időkben); hogy célja az *Órtorony* magazin irányításának megszerzése volt, és hogy személye előtérbe állításának kívánságától vezérelve vált el férjétől. Mégis mind a mai napig az *Órtorony* revizionistái folyamatosan ezeket a valótlanosságokat ismételtetik.

Miközben a Charles Taze Russell haláláról írt beszámolót olvastam az 1916. december 1-jei *Órtoronyban*, felfedeztem, hogy Charles Taze Russell és a felesége önmegtartóztató házasságban éltek. Ez valóban meglepetésként ért engem. Amikor arról érdeklődtem, hogy ez az ismeretlen tény megjelenik-e majd az új történelemkönyvben, a válasz az volt, hogy “Nem, a vezető testület úgy döntött, ez az információ a nyájából sokaknál elbotlást okozna.”

Jehova Tanúi egyik fontos tanítása, hogy miután az apostolok meghaltak az első század vége körül Krisztus után, egy nagy hitehagyás alakult ki, amely hamis keresztényeket hozott létre, és belőlük alakult meg végül a római katolikus egyház. Ennek ellenére a Tanúk szerint mindig is léteztek “igaz” keresztények a földön az utolsó keresztény apostol halála után egészen Charles Taze Russell és társainak napjaiig, akik mindannyian szoroson ragaszkodtak Jézus és az apostolok eredeti tanításaihoz. Az egyik emlékezetes és hosszú megbízatásom Karltól ezeknek az igaz keresztényeknek az azonosítása volt.

A vizsgálódásom négy szemponton vagy zsinórmértéken alapult, amelyekben a “királyság fiainak” osztozniuk kellett, hogy egymással összetartozzanak; három ilyen zsinórmérték volt a Háromság, a pokoltűz és az emberi lélek halhatatlanságának elutasítása. Ugyanakkor a negyedik zsinórmérték volt a legnehezebb - el kellett fogadniuk Krisztus váltságáldozatát, de úgy, ahogyan azt Jehova Tanúi meghatározták. Az Írói Osztály hónapokon keresztül hozott be releváns könyvtári könyveket Európából és az Egyesült Királyságból, valamint az Egyesült Államokból is. Olvastam olyan fontos idegennyelvű könyvek fordításait, melyek az ortodox reformáció előtti és utáni szakadár nonkonformista vallási csoportokkal foglalkoznak, beleértve azokat a csoportokat is, melyek a reformáció úgynevezett radikális periódusa idején jöttek létre. A legkevesebb, amit mondhatok, hogy rendkívül izgalmas volt kritikus szemmel tanulmányozni a korai ariánus mozgalmakat, a lollardokkal, waldensekkel, szociniánusokkal és anabaptistákkal együtt.

Végül aztán a tényeken alapuló gondos analízisem meggyőzte Karl, hogy nem létezett az igaz keresztényeknek egyetlen olyan nemzedéke sem, amely kapcsolódott volna egy következő nemzedékhez azon négy szempont alapján, amelyeket fentebb vázoltam. Karl azzal zárta le ezt a kutatási projektet, hogy megígérte, ez a kijelentés soha többé nem kerül elő, noha ezidáig a tanítást nem hagyták el. A *Jehova Tanúi — Isten Királyságának hirdetői* című könyv 44. oldalán a legtöbb, amit Karl annak a kérdésnek a megválaszolására adni tudott, hogy “Mi történt az igaz kereszténységgel az első század után?” az volt, hogy “Az igaz kereszténységet azóta sem taposták el soha végérvényesen.” Ezután azt mondta: “Évszázadokon keresztül mindig voltak igazságszerető egyének”, majd azzal folytatta, hogy felsorolt néhány kiemelkedő, Bibliához hűségese személyt.

Egy másik megbízás során, amit Karltól kaptam, a teljes 1917-18 közötti időszakot vizsgáltam, hogy megtudjam, mi vezetett az Egyesült Államok kormánya részéről a Rutherford elnökkel és társaival szemben megfogalmazott szövetségi vádakhoz, többek között azzal kapcsolatban, hogy összeesküvést szöttek az 1917. június 15-i kémkedési törvény

megszegésére és, hogy ténylegesen meg is kísérelték ezt megtenni; valamint akadályozták az Egyesült Államok sorozási és toborzási szolgálatát az I. világháborúban. Amikor Rutherford értesült róla, hogy a kormányzat tiltakozott *A beteljesült titok* c. könyv 247-53. oldalai ellen, mely az *Írástanulmányok* sorozat hetedik kötete volt, Rutherford elrendelte ezeknek az oldalaknak a kivágását minden példányból. Később, amikor értesültek róla, hogy a könyv terjesztése a kémkedési törvény megszegését jelentené, Rutherford elrendelte a terjesztés felfüggesztését. Minden ilyen igyekezet ellenére Rutherfordot és hét legközelebbi társát hosszú börtönbüntetésekre ítélték egy szövetségi börtönben, azonban később kiengedték őket a háború lezárása után.

Amikor Karl és én olvastuk Rutherford szavait a *Rutherford et al.v. United States* című jegyzőkönyvben, eléggé megdöbbenünk a hízelgő, békülékeny kijelentéseiben, amelyekkel megkísérelte kibékíteni a bíróságot és a kormányzatot, azt a kormányzatot, amelyet Rutherford gyakran a "sátáni" jelzővel illetett. Kétség sem férhet hozzá, hogy Rutherford minden lehetséges eszközzel megkísérelte kiengesztelni a hatóságokat. Ahogyan Karl megjegyezte, világos volt, hogy az Őrtorony Társulat második elnöke foltot ejtett a becsületén. Arra a következtetésre jutottunk, hogy miután Rutherford kijött a börtönből, biztosan a büntudata miatt fogadta meg, hogy teljes erővel folytatja a Királyságüzenet hirdetését, függetlenül az üldözés mértékétől. Egy dolog nyilvánvaló volt a Rutherford éveivel kapcsolatos kutatásaimból - Rutherford szándékosan okozott zavart azzal, hogy támadást intézett a vallások és kormányzatok ellen, valamint csőbe húzta a papságot, ezáltal bátorítva az egyes Bibliakutatókkal szembeni ellenséges cselekedeteket. Ennek eredményeképpen Rutherford rendszeresen kiálthatta: "Üldöznek minket!"

Abban a két évben, amelyben Karl Adamsnak segédkeztem, a kutatómunkám jó és rossz dolgokat egyaránt feltárt a szervezetről, noha még a negatív felfedezések miatt sem vontam kétségbe hitnézeteimet. Természetesen csalódottan láttam az olyan viselkedésmódokat, amik szégyenbe hozták a szervezetet. Ugyanakkor ellenkezett a természetemmel, hogy beismerjek bármiféle gyötrő gyanút, amivel talán küzdöttem azokkal a dolgokkal kapcsolatban, amikről azt tanították nekem, hogy igazak. Elkötelezett hívőként egyszerűbb volt számomra abban hinni, hogy az Őrtorony Társulat vezetői részéről tapasztalt kifogásolható viselkedés csupán "emberi hulladék" volt, és az semmiféle módon nem tükrözi vissza a vallás egészének hitelességét.

Felejthetetlen emberek

Amikor megtudtam, hogy tagja leszek az Írói Osztály állományának, azt hittem, hogy ez egy kiváltság lesz, amikor naponta találkozhatok a leginkább szellemi emberekkel a Bételben, azokkal az emberekkel, akik a nyáj számára naprakész szellemi éleslátást nyújtanak a Szentírásból. Az Írói Osztály igazgatója három vezető testületi tag volt, Lloyd Barry, Jack Barr, és Karl Klein. Felsőfokú végzettségével Lloyd Barry volt az osztály működésének megszervezője. (1992-től kezdve Barry volt a felelős a Társulat engedékenyebb hozzáállásáért a felsőfokú tanulmányokat végző fiatalabb Tanúk iránt, ez az álláspont pedig 2005 novemberében változott csak meg.) Én nagyon szerettem Lloydot. Egy nap elmondtam neki, hogy mennyire élveztem olvasni a Társulat régi Új Zéland-i fiókhivatallal folytatott levelezését. Ő azonnal érdeklődött, hogyan férhettem hozzá ilyen bizalmas adatokhoz. Egy pillanatra elfelejtette, hogy Karl Adams kutatójaként az új történelemlékönyvhöz nekem megbízatásom volt, hogy ilyen anyagokat olvassak. Amikor emlékeztettem őt erre a tényre, ő nevetett.

Lloyd Új Zélandról származott, én pedig olvastam egy Frank Dewar nevű Őrtonymisszionáriusról, aki szintén Új Zéland-i volt, és az evangelizációs kalandjai Indonéziában, az 1930-as években egy mozifilm szereplőre emlékeztettek engem, Krokodil Dundee-ra. Nem volt olyan magas hegy vagy olyan mély folyó, ami eltántorította volna Frankot attól, hogy embereket érjen el a Tanúk üzenetével. Lloyd azt mondta nekem, hogy Dewar volt a kedvenc misszionáriusa és a Krokodil Dundee filmek a kedvenc mozifilmjei, vagyis egészen addig azok voltak, amíg a színész, aki Dundee-t játszotta el nem hagyta a feleségét és vette el a színész társát.

Az új történelemkönyvben, a 446. oldalon Karl Adams feltárta, hogy amikor Frank Dewar Sziámba indult, "Rövid időre megszakította útját Kuala Lumpurban, amíg elegendő pénzt tud összegyűjteni útja hátralevő részéhez, de ott közlekedési baleset érte — egy teherautó elütötte kerékpározás közben. Miután felgyógyult" - írta Karl - "csupán öt dollárral a zsebében vonatra szállt, mely Szingapúrból Bangkókba tartott. Mivel *hitte, hogy Jehova képes gondoskodni róla* [kiemelés tőlem], újból munkához látott."

Ami azonban kimaradt a beszámolóból a történelemkönyvben, az egy nagyon *emberi* összetevő volt. A balesetben Frank eszméletét veszítette és később egy ágyban ébredt, ami úgy tűnt, egy elég lepusztult hotel volt, de a valóságban, ahogyan Frank elmondta, ez egy rosszhírű ház volt, ahol gyógyulásáig kedves prostituáltak ápolták. Ha a szerző belefoglalta volna ezt a részét is Frank tapasztalatainak, akkor a történet egy valóban "elfogulatlan történelem" lett volna, amint a kiadók megígérték. Miután azonban az eset nem illeszkedett abba a képbe, ahogyan a szerző a Tanúk történelmét be kívánta állítani, így azt kihagyták.

Nyilvánvaló volt a számomra 1989-ben, hogy Karl Klein a legjobb éveit már maga mögött hagyta. Elaggott volt, mogorva és meglehetősen gyermeketeg, egy olyan ember, akit az emberek elkerültek a különös beszédmódja és a korából fakadó nyilvánvaló különcsége miatt. Gyakran láttam Karlt tétlenül, amikor befejezte egy-egy Őrtony könyv vagy újság végső vázlatát, amit jóváhagyásra küldtek el neki.

Miután éhezte mások figyelmét, 1992-ben egy napon Karl Klein izgatottan mondta el nekem és másoknak az Írói Osztályról, hogy milyen javaslatot tett a vezető testület többi tagjának, ami azon a reggelen "új világosság" lett, noha tudta, hogy a Bétel szabályzata tiltja az ilyen leleplezéseket. Reggelinél 6000 Bétel dolgozó 3 New York-i közösségi étkezési teremben hallgatta végig egy beszélgetés során azt a bejelentést, hogy Jehovának nem szükséges *igazolnia* a nevét, hanem a fő szándéka az, hogy *igazolja* az Ő szuverenitását. A Tanúk korábban 1935-től kezdve azt tanították, hogy Jehova fő célja nem az ember megváltása volt, hanem *a saját nevének igazolása*. Karl Klein pedig bebiztosította, hogy ötvenhét évvel később mi tudjuk azt, hogy ő ebben a kérdésben Isten látnoka volt, miután izgatottan mesélte bárkinek, aki figyelt rá, hogy ez a változás neki köszönhető.

Jack Barr pedig, akit mi személyes barátunk tekintettünk, egy kedves ember volt, de Barry árnyékában járt és azt tette, amit ő mondott. Sajnos gyenge volt - nem a közmondásos "vas ököl egy bársony kesztyűben", hanem egy "*béna ököl*"... Barr irányítási gyengesége akkoriban vált nyilvánvalóvá, amikor Lloyd Barry városon kívül volt, és három rangidős íróra volt szükség, hogy elegendő nyomást helyezzenek Barra, mint a ranglétrán soron következőre, hogy védje meg a nyomdaépületet, nehogy annak dolgozói megadják magukat Ted Jaracz parancsainak, hogy ne nyomtassák ki az 1992. április 8-i *Ébredjetek!*-et, amely olyan anyagot tartalmazott, amit Jaracz nem támogatott, noha neki nem volt jogosultsága ilyen követeléssel előállni. A vezető testület minden tagjának megbízatását világosan

meghatározták, és az Írói Osztály szerkesztői döntései nem tartoztak Jaracz hatáskörébe, éppen úgy, ahogy a Szolgálati Osztály Jaracz irányítása alatt nem Barry, Barr vagy Klein ügye volt.

Azután ott volt az az alkalom, amikor panaszkodtam Jacknek egy köztudottan kibírhatatlan, idősebb Írói Osztályhoz tartozó íróra, akit éppen akkor neveztek ki a vezető testület segítőjének. A férfi egyszer megfenyegetett engem, mivel azt gondolta az után érdeklődők, hogy köze volt-e egy nagyon értékes archív tárgy eltűnéséhez, amely kölcsönben volt a Társulatnál. Úgy gondoltam, a helyzet megér egy vizsgálatot, hogy vajon ez az erkölcstelen viselkedés eredményezheti-e ennek a férfinak az eltávolítását a pozíciójából. Miután Jack végighallgatott, arról tájékoztatott engem, hogy a férfi kinevezése visszavonhatatlan, mivel "A kinevezése a Szent Szellemtől származik", azaz ilyen módon tért ki Jack a helyes döntés meghozása elől.

Az egyik legemlékezetesebb barátságom az Írói Osztályon Harry Peloyannal alakult ki, az egyik idősebb íróval, aki az *Ébredjetek!* újság koordinátora (szerkesztője) volt. Harry a Harvardon végzett és a Bétel család tagja volt 1957 óta. Éles elme lakozott Harry ősz haja mögött és intelligenciája úgy tűnt, nem csökkent a korral. Ez a tehetséges és karizmatikus személy fiatal felnőttként tért meg a Tanú vallásba, noha elmondása szerint hatalmas árat fizetett érte, mivel egy jól fizető állást hagyott ott azért, hogy a Bételbe jöjjön, és gazdag édesapja kitagadta az örökségből miután nem hagyta ott a Tanú vallást. Mind a mai napig Harry szilárdan meg van győződve, hogy kizárólag a Tanúk birtokolják az "igazságot". Ugyanakkor a beszélgetéseinkből rájöttem, hogy az állásfoglalásai és hitnézetei nem voltak kőbe vésve, gyorsan változtatott nézőpontot, ha úgy hitte, hogy egy teológiai tanítás nem felelt meg a Szentírásnak vagy egy szervezeti szabály kifogásolható volt.

Mindig öröm volt Harryvel beszélgetni olyan témákról, amelyek iránt mindketten lelkesedtünk, akár vallási akár világi volt az, noha nem mindig értettünk egyet, de tiszteltük egymás nézőpontjait. Gyakran előfordult, hogy öklei kivörösödtek, amikor szoroson összefonta kezeit az íróasztalán, miközben valami mellett érvelt egy élénk beszélgetés során. Haragja azok iránt, akik a változás útjában álltak egy együttérzőbb szervezettel szemben mindig ott forrt a láthatóan higgadt külseje mögött és gyorsan elő tudott törni, ha felbosszantották.

Beszélggettünk a gyermeknevelésről, az azzal járó örömekről és nehézségekről, noha Harrynek és az ő kedves feleségének, Rose-nak, aki 2005-ben halt meg, nem voltak gyermekei. Az 1990-es években az *Ébredjetek!* repertoárjának részét képezték olyan cikkek, amelyek azt mutatták be, hogy a bibliai tanácsok alkalmazása hogyan eredményez jobb életet. Következésképpen, amikor a fiunk írt nekünk egy megfontolt és kedves levelet, amelyben nagyrabecsülését fejezte ki a csodálatos Tanús neveltetése miatt, Harry ezt sokszorosította az 1993. április 8-i *Ébredjetek!* hátlapján, mint a sikeres gyermeknevelés egy példáját olyan szülőktől, akik követték a Biblia tanácsait.

Mindig is jelen volt egy igény az újszerű ötletekre, hogy az emberek érdeklődve olvassák az Örtorony-irodalmat. Így aztán megfigyeltem, hogy Harry széles körben folytatott beszélgetéseket a főhivatalban és külsősökkel is aktuális kérdésekről és érdeklődésre számot tartó témákról. Ő egyike volt az Írói Osztály azon számos tagjának, akik csendesen azt fájlalták, hogy túl sokan az Örtorony vezetői közül, beleértve a vezető testület nagy részét is, az 1950-es évek gondolkodásmódjában ragadt. Az én megfigyelésem az volt, hogy az évtizedeken át tartó védett létezésük a Bételben korlátozta az Örtorony vezetőinek jártasságát

a jelen nyomasztó és bonyolult társadalmi problémáival kapcsolatban, amit a nyáj megtapasztalt, mégis ugyanezek a naiv emberek hittek abban, hogy a megvilágosodás kizárólag rajtuk keresztül érhető el.

Amikor éppen válaszokat készítettem Karl Adams kutatási kérdéseire Harry véletlenül elolvasta néhány írásomat és felfigyelt rá, hogy van egy kis érzésem az íráshoz. Az ő és Colin Quackenbush gyámsága alatt ezután én írtam a hét *Ébredjétek!* cikk egy részét vagy egészét. Ezeknek a cikkeknek a legtöbbször a munkaidőm letelte után végeztem a kutatásokat és ekkor is írtam meg őket. Idővel rájöttem, hogy számos *Ébredjétek!* cikket az Írói Osztályon kívül álló férfiak és nők írtak, és a személyzet írói szerkesztették őket. Harry, akinek az íróasztala mindig tisztának tűnt a munkától, gyakran alkalmazott külsős írókat olyan cikkek elkészítéséhez, amikkel őt bízták meg, és amiket a saját neve alatt vitt át a rendszeren. A mai napig kíváncsi lennék rá, vajon ő írta-e azt a sok könyvet és brosúrát, amiről azt állította nekem, hogy ő írta őket. Még ha nem is Harry írta az anyagot, vajon ellenőrizte az idézett forrásokat valaha is, hogy azok tényleg alátámasztják-e a megfogalmazott kijelentéseket? Avagy Harry volt a felelős a tisztességtelen szöveghasználatért azáltal, hogy hamis színben tüntetett fel idézeteket? Alan Feuerbacher, az Órtony egyik teológiai kritikusja számos szöveggörnyezetéből kiragadott idézetet dokumentált azokban a publikációkban, amelyeket állítólag Harry írt. Szeretném azt hinni, hogy Harry egy felelős író volt, és nem volt tisztában azokkal a kontextusából kiragadott forrásokkal, amelyeket a cikkek beküldői használtak fel a munkájukban.

Tisztelet a nők iránt

Harry felemelte szavát azoknak a nőknek és gyermekeknek az érdekében, akiket a velük egy hiten levő, merev és basáskodó, patriarchális férfiak - a bibliaverseket ostorként használva - durván elnyomtak, és akik felett zsarnokoskodtak. Mindketten tisztában voltunk azokkal az információkkal, hogy túlságosan is sok boldogtalan Tanú feleség panaszkodik a férjeiknek a család fejeként elkövetett hatalmi visszaélései miatt.

Emlékszem arra az időre, amikor Harry irodájában voltam 1992 januárjában, és elmondtam neki és egy másik idősebb írónak, Eric Beveridge-nek, hogy mit hallottam Tanú hölgyektől a szabadságom alatt. Szerintük a szervezetben túl sok férfi kezelte a nőket tiszteletlenül és alsóbbrendű lényekként. Egy dühös hölgy beszélt nekem egy Tanúról, aki azt állította, megerőszakolta egy férfi, aki szintén Tanú volt, amikor éppen a férfi házat takarította. Amikor megkérdezték, a férfi elismerte, hogy volt szex közöttük, de ő azt állította, hogy az közös megegyezésen alapult és megbánást mutatott ezért. A hölgy tagadta, hogy közös megegyezésen alapult volna, és azt állította, hogy megerőszakolták. Ezután a hölgyet kiközösítették hazugság miatt, de a férfit nem zárták ki, mivel ő elismerte és megbánta a bűnét. Azok a Tanú hölgyek, akik ismerték a megvádolt személyt, megbotránkoztak, mivel a férfinak nem volt jó hírneve, és ők úgy hitték, nem volt szavahihető ember. (Egészen véletlenül az esetet senki sem jelentette a hatóságoknak.)

Harry és Eric nem voltak boldogok a történeteimtől. A beszélgetés arra vezette Harryt, hogy engedélyezze Ericnek egy *Ébredjétek!* sorozat megírását, amely a "női problémák" tárgyalását tűzte ki célul, valamint megbízott engem, hogy végezzem el a hozzá tartozó kutatásokat. Az eredmény az 1992. július 8-i *Ébredjétek!* lett, egy 15 oldalas cikksorozat, a címe pedig "Nők — Tiszteletet érdemelnek" volt. Miután ez az *Ébredjétek!* megjelent, számos köszönőlevelet kaptunk nőktől. A legnyugtalanítóbb számunkra az a tény volt, hogy a levelek 75%-a nem volt aláírva, mivel a nők azt mondták, féltek az otthoni és gyülekezeti megtorlástól, ha az

Örtorony elküldené leveleiket a szülővárosuk véni testületéhez további intézkedések érdekében.

***Ébredjetek!* cikkek foglalkoznak a molesztálással**

A szervezetnek létezik egy titoktartási politikája, amely megköveteli minden bírói ügyben a résztvevő Tanúktól, hogy kizárólag a bírói bizottság előtt beszéljenek az ügyről, egyébként maradjanak csendben. Ennek következtében gyermekmolesztálási ügyről a szervezeten belül első alkalommal csak körülbelül 1984 körül hallottam.

Egy fiatal nő, akivel együtt dolgoztam az Építőmérnöki Osztályon izgatottan mesélt a csoportunkban egy kiemelkedő vénről a New York állam távoli részén lévő volt gyülekezetéből, ahol a Bételbe költözése előtt élt, hogy letartóztatták pedofília vádjával. Később megtudtam, hogy a molesztálót elítélték és börtönbe került, ahol három évet töltött. Ez a népszerű és karizmatikus vén molesztálta a saját lányát és sok más fiatal lányt is a gyülekezetében sok éven át, megfélemlítve őket, hogy ne beszéljenek, ezt a hőstettet pedig tekintéllyel bíró személyként könnyedén el tudta érni a fiatal gyerekeknél.

Abban az időben úgy gondoltam, hogy ez a viselkedés aberráció, de később rájöttem, hogy mekkorát tévedtem. Növekedtek az arra mutató bizonyítékok, hogy a fent említett esetről több is van, ahol Jehova Tanúi gyermekeit molesztálták és elnémították az erőszakkal kapcsolatban, ez pedig lehetővé tette egy cikksorozat megjelenését az 1985. január 22-i *Ébredjetek!*-ben, melynek főcíme “Gyermekmolesztálás - minden anya rémálma” volt. Az Írói Osztályon szerzett korábbi tapasztalataim alapján tudtam, kétséges, hogy a Társulat miért adna ki egy témát lefedő cikksorozatot, hacsak a gyermekbántalmazással kapcsolatos leleplezések nem emelkednek a szervezeten belül és a Tanúk vezetői tudták, hogy a szülőknek útmutatásra van szükségük, hogyan védjék meg gyermekeiket a molesztálástól, valamint hogyan ismerjék fel a molesztálás jeleit. Ugyanakkor sajnos a cikkekben kevés információ volt a gondviselők és áldozatok megsegítésére a bántalmazás hatásának kezelésére; és a bántalmazás azonnali, hatóságok felé történő jelentésére sem volt benne iránymutatás. Valójában a New York állambeli esetről is az volt a helyzet, hogy az iskolai hivatalnokok értesítették a hatóságokat az egyik gyermek szexuális bántalmazásáról.

Nem sokkal azelőtt, hogy befejeztem a munkát Tanúk történelemkönyvében, ismét megjelent egy cikksorozat az 1991. október 8-i *Ébredjetek!*-ben, amely a gyermekmolesztálással foglalkozott. A borítón a cím az volt, hogy “A gyermekkori megbecstelenítés rejtett sebei”. Ez az *Ébredjetek!* tartalmazott olyan információkat, amiket kifejezetten azért írtak, hogy segítsék a szexuális bántalmazások áldozatait felépülni a molesztálások pusztító utóhatásaitól. Továbbá információkat nyújtott ahhoz, hogy megpróbáljanak segíteni a családoknak és barátoknak megérteni, hogy sok bántalmazott áldozat viselkedése miért annyira destruktív.

A reakcióm a cikkekre az volt, mint ami valószínűleg a legtöbb Jehova Tanújának is - olyan információnak hittem, amely segíthet enyhíteni annak a maradandó hatásait, amit mi mindannyian szörnyű büntettnek gondoltunk. A legtöbben közülünk azt feltételezték, hogy a cikkek mögött meghúzódó ok az 1980-as években egyre növekvő médiafigyelem, amely felfedte az egyházak és más szervezetek piszkos kis titkait a gyermekmolesztálásról. Végül is, ahogyan az ésszerű magyarázat hangzott, sok felnőtt ember, akik megtértek a Tanú vallásba, korábban szexuális erőszak áldozata lehetett, és ezek voltak azok az emberek, akiknek szükségük volt ezekre a segítő információkra az *Ébredjetek!*-ben.

Miután ez az *Ébredjétek!* megjelent, a főhivatal több ezer levelet és telefonhívást kapott, amelyekben sokan nagyrabecsülésüket fejezték ki a vezető testület iránt ezért a hasznos cikksorozatért. Érdekes módon, eltekintve az érzelmi töltéssel bíró 1990. július 8-i *Ébredjétek!*-től, melynek címe “Állatkísérletek — Áldás vagy átok?” volt, az Órtorony több észrevételeket tartalmazó levelet kapott az 1991. október 8-i *Ébredjétek!*-hez, mint bármely más cikkhez a történelme során.

Az Órtorony gyermekmoleesztálási gondjai

Kb. 1991 vége felé, Harry megosztott néhány részletet, melyek ennek az *Ébredjétek!* cikknek a jóváhagyásához és megírásához vezettek. Megtudtam, hogy Harry volt az, Lloyd Barry hozzájárulásával, aki felhatalmazta az írói csoport egyik tagját, ifjabb Lee Walterst a cikk megírására. Lee arról volt ismert, hogy egy együttérző személy, aki különösen érzékeny a kisebbségi csoportok szükségletei és jogai iránt. Harry elmondta, hogy Lee-vel együtt elolvastak egy írást, melynek címe: *Tovább lépés, Segítség Tanúknak a bántalmazás és áldozatiság problémáinak kezelésében az életükben* (www.silentlamb.org), mely anyagot a Tanúk maguk között terjesztették az Egyesült Államokban 1989-90 körül. Azt nem tudnám megmondani, hogyan jutott ez az anyag az Írói Osztályra, de az tény, hogy mély benyomást tett. Egy Tanú írta, Mary Woodard, aki a gyermekmoleesztálás hatásait saját maga és más Tanú nők tapasztalatai alapján járta körbe. Maryvel kapcsolatba léptek egy floridai vénen keresztül, és meghívták az Írói Osztályra abból a célból, hogy Harryvel és Lee-vel megbeszéljék a témát, és végül ez a beszélgetés szolgált alapul az 1991. október 8-i *Ébredjétek!* moleesztálásról szóló cikkeinek.

2003-ban egy hosszabb beszélgetést folytattam Maryvel, akiről Harrytől megtudtam, hogy öngyilkosságot kísérelt meg korábban 1992-ben, nem sokkal azután, amikor az Írói Osztályra való meghívást elfogadta. Olyan magánlevelet mutatott nekem, melyeket Lee küldött neki, miközben a cikke előkészületein dolgozott.

Ez az *Ébredjétek!* cikkében ugyan nem lett megemlítve, de elég nagy aggodalomra ad okot, hogy a moleesztált áldozatok közül jelentős számban voltak azok, akik szerint az elkövetőik Jehova Tanúi voltak. Ahogyan később tudomásomra jutott, Jehova Tanúi gyülekezeteiben kifogásolták azt, ha valaki egy moleesztálós vád ügyében a hatóságokhoz fordult. Ennek ellenére, senkit - beleértve saját magamat - nem ismertem az Írói Osztályról, aki nemtetszését fejezte volna ki amiatt, hogy az esetek nem lettek bejelentve, hiszen mindannyian abba a hitbe ringattuk magunkat, hogy “Isten szervezete” sokkal jobb megoldást tud nyújtani erre a problémára, mint bármelyik világi kormányzat hatósága.

Ezenkívül tudatában voltunk annak, hogy ami a hatóságokhoz kikerül, és megszellőztetik a szennyest, az bizony foltot hagyna a Jehova Tanúi szervezetének hírnevén. Ezek a vádak leginkább a gyülekezetek bírói bizottságaiban voltak kezelve titkosan. (Amikor a gyülekezeti véneknek tudomásukra jut egy ilyen vád, akkor összeülnek, és kijelölnek legalább 3 személyt arra, hogy alakítsanak egy bírói bizottságot az ügy kezelése céljából.) De abban az esetben, ha az áldozat vádjában kételkedtek, a pedofiliával vádolt személy nem részesült fegyelmezésben, és az ezzel elégedetlen Tanúkat arra kérték, hogy tartsák meg maguknak a véleményüket, vagy *ők* lesznek megfegyelmezve. “Várj Jehovára” mondták az ilyen elégedetlen személyeknek, “mert Ő majd letöröl minden könnyet az eljövendő Paradicsomban”.

Mivelhogy az Órtorony történelem könyvével kapcsolatos munkámat befejeztem 1991 vége felé, a Művészeti Osztályra jelöltek ki, kutatási céllal, de csupán néhány hónapon belül Jack

Barr keresett fel az irodámban azzal, hogy Harrynek és az *Ébredjétek!* más íróinak szükségük lenne a segítségemre a kutatásaikban. Ezen írók munkájába belelátva, 1992 folyamán még többet tudtam meg a gyermekek szexuális molesztálásának súlyos problémájáról a Jehova Tanúi gyülekezeteiben szerte a világon.

Nem sokkal ezután Lloyd Barry jóváhagyott egy másik cikket is ebben a témában, mely az *Ébredjétek!* 1992. április 8-i számában jelent meg, "Sírtam örömben" címmel. Ez a cikk tartalmazott néhány olyan idézetet azokból a levelekből, melyeket az olvasók írtak a Társulathoz, és melyben mély értékelésüket fejezték ki az áldozatok és a barátaik a Vezető Testületnek az *Ébredjétek!* 1991. október 8-i száma iránt.

Sok Tanú olvasó gondolta azt, hogy ez az *Ébredjétek!* cikksorozat olyan, mint a friss levegő, amely végigsöpör a szervezeten, bár a valóságban egy Pandora szelencét nyitott meg, mivel gyermekkori molesztálások áldozatainak ezrei kértek segítséget szakszerű lelki tanácsadóktól, vagy olyan megbízható Tanúkhöz fordultak, akiknek feltárhatták gondjaikat és megnevezhették *azt a személyt* a szervezetben, aki molesztálta őket.

Mi a helyzet a szakszerű terápiával?

Az *Ébredjétek!* cikkek az áldozatoknak voltak hivatottak segíteni a szexuális molesztálás utóhatásainak kezelésében azáltal, hogy hasznos tanácsokat adtak, melyek egyike az volt, hogy keressenek képzett terapeutát, ha szükséges, vagy keressenek egy olyan személyt a gyülekezetben, aki együttérzően képes meghallgatni őket. A probléma ezzel az volt, hogy a vezető testület többsége, Ted Jaracz-zal az élen, halálosan ellene volt annak, hogy a nyáj tagjai szakszerű lelki tanácsadást vagy terápiát keressenek problémáikra, mivel abban hittek, hogy ezek a tanácsok a Sátán világából jönnek. A vezető testület, más, hasonlóan magas beosztásban levő Órtorony hivatalnokokkal egyetértésben, szilárdan hitt abban, hogy a Biblián alapuló tanácsadásnak az a módja, ahogyan az az Órtorony kiadványaiban van lefektetve, egyfajta pszichés stabilitást kell, hogy eredményezzen, még abban az esetben is, amikor valaki gyermekkori szexuális abúzus traumájától szenved. Az ún. "érett" testvérek általános tanácsa, akármilyen miatt is 'betegeskedett' egy Tanú: olvasd a Bibliát, járj az összejövetelekre és vegyél részt házról-házra végzett szolgálatban. Mivel azokat a Tanú gyermekeket, akik szexuális bántalmazást szenvedtek el, eltanácsolták a gyülekezetben kívüli terápiáktól, ezek a személyek [felnőtként] kétségbeesetten kerestek a véneknél segítséget, mely gyakran rémálommá vált mind az áldozatok, mind a vének számára.

Ha a molesztálás áldozatai úgy érezték, hogy a szervezet velük szembeni érzéketlen bánásmódja megváltozik az 1991. október 8-i *Ébredjétek!* cikk után, akkor durva módon kellett szembesülniük a valósággal, mivel valójában a vének részéről kevés változás történt [a cikkben korábban leírtakhoz képest]. A korábban meggyökeresedett hozzáállás alapvetően megmaradt, azon elképzelés miatt, hogy csak az Írások alkalmazása nyújt valódi vigaszt, a "világi" könyvekben található tanácsok helyett, melyekből éppen ez az *Ébredjétek!* cikk olyan sűrűn idézett. (Ez annak a fő oka, hogy sok Tanú vezető ellene van annak az információnak, ami ebben az *Ébredjétek!* számban megjelent.)

Mi a helyzet az "elfojtott emlékekkel" és a identitás- és személyiségzavarral?

[Az eredeti szöveg ez utóbbi kifejezésre az MPD (Multiple Personality Disorder) rövidítést használja, melynek magyar megfelelője az ún. multiplex vagy disszociatív személyiségzavar. Ez a zavar kora gyermekkorban alakul ki, leginkább olyan súlyos elszenvedett traumák

hatására, mint például a szexuális molesztálás. Azt eredményezi, hogy a személynek több identitása lesz, melyeket felnőttként integrálni vagy harmonizálni lehet. - a ford.]

Egy másik téma, ami az *Ébredjetek!*-ben felmerült, az ún. “elfojtott emlékeknek” különös felbukkanása [*én az 1995. 11/1.-es Órtonyban találtam erről szóló cikket*], és ez a téma szintén nem nagyon népszerű a befolyásos testvérek köreiben. Abból, amiket Lee mondott, és melyeket a túlélők és a velük foglalkozó terapeuták személyes levelei is alátámasztottak, sok Tanú áldozat olyan szexuális molesztálás eseteit tartalmazó emlékek felbukkanásáról számolt be, melyek évekkorábban történtek velük, gyermekkorukban. Ezeknek az “emlékeknek” a megbízhatósága viták és szóváltások tárgyát képezik a lelki egészség területén dolgozó szakemberek köreiben, ugyanúgy ahogyan az Órtony Társulaton belül is. A főhivatalban a Szolgálati Osztály felügyeli az egyes gyülekezeteket. Ezen az osztályon dolgozó férfiak - olyanok, akik közvetlenül Ted Jaracz irányítása alatt álltak -, tartották a kapcsolatot azokkal a vénekkel, akik erről az elnyomott emlékekkel kapcsolatos rendellenességről kérdezősködtek, és sokszor negatív válaszokat kaptak ez ügyben. Sőt a valóságban, nekem azt mondták, hogy Jaracz az Elfajtott Emlékek Ellen szervezet támogatója volt. Egészen addig, amíg Harry be nem bizonyította, hogy ez a szervezet hitelét veszítette egy kivizsgálás során, így erről a témáról többet nem esett szó.

A multiplex személyiségzavar, vagy, ahogy most nevezik disszociatív személyiségzavar egy erősen vitatott témává vált szintén. Habár a multiplex személyiségzavar (MPD) tünetegyüttes soha nem került megemlítésre az Órtony kiadványokban, és vénekhez írott levelekben sem található, a vének szerte az országban találkoztak ezzel a jelenséggel olyan gyermekkori szexuális bántalmazások áldozatai által, akiknek nehézségeik voltak a gyülekezetben, egyeseket még “démonosoknak” [démonoktól megszállottak, olyanok, akik gonosz lelkek hatása alatt állnak] is tekintettek. Hogyan kaphatnának ezek a szenvedő emberek segítséget, ha sokan még a Szolgálati Osztályon is úgy tekintették ezeket a személyiségzavarokat és elfojtott emlékeket, mintha ezek csak valamiféle divathóbortok vagy szeszélyek lennének, és ezt meg is mondták azoknak, akik ez ügyben érdeklődtek a főhivatalban? Olyan sok zűrzavar és hitetlenkedés övezte az MPD-t az Órtony vezetői körében, hogy Harry megkért engem, írjak egy cikket a témáról. Sajnos az 1991. október 8-i *Ébredjetek!*-et követő folyamatos felzúdulás miatt Lloyd Barry nem kívánt foglalkozni az MPD témakörével, mivel tartott a további konfliktusoktól, így a cikk megjelenése szóba sem került.

Zavarba ejtő tanácsok jönnek a főhivatalból

Ahogy már korábban említettem, úgy tűnt, hogy ez a keményvonalas hozzáállás a Szolgálati Osztály részéről, nem vizsgálta a bántalmazás áldozatait. A Szolgálati Osztály dolgozói azt mondták a kérdezősködőknek, hogy “olvasd többet a Bibliát és tekints előre az Új Világra, ahol nem lesz több probléma”. Ez nem volt éppen megoldás egy ilyen összetett problémára! Sőt, egyes érzéketlen férfiak még ennél is tovább mentek: a “csak tedd túl magad rajta!” jellegű tanácsokat nem igazán értékelték az áldozatok, de még az Írói Osztály liberálisabb tagjai sem. Valójában az történt, hogy amikor áldozatok az Írói Osztály személyzetével beszéltek, akkor együttérző bánásmódban részesültek és naprakész tanácsokat kaptak a problémájukkal kapcsolatban. Mindez egy hatalmas zűrzavart okozott, ellentmondások labirintusát, ami sokszor az áldozatok újra-traumatizálásához vezetett, míg a vének, akik tanácsot kértek, teljesen összezavarodtak.

1991 végére, minden gyülekezeti vén részt vett a helyi királyságszolgálati iskolán, ahol a legfrissebb társulati belső szabályokról szóló képzésben részesültek. Nem sokkal ezután

véneknek szóló levelet kapott az összes amerikai gyülekezet 1992. március 23-i dátummal. Ebben összefoglalták azokat a pontokat, melyeket korábban tanítottak az iskolán a súlyos problémákkal kapcsolatban, amiket a molesztálás áldozatai tapasztalhatnak, és ebben a levélben a szakszerű terápia igénybevétele nem volt helytelenítve, mint korábban, de az iskola tananyaga nagy általánosságokban követte azt az információt, mely az *Ébredjetekben!* megjelent. Az együttérző levélben újra kihangsúlyozták, hogy ha egy Tanú pszichiáternél, pszichológusnál vagy terapeutánál keres gyógymódot, az az ő személyes döntése, jóllehet körültekintés szükséges. Egy dolog volt egyértelműen kiemelve ebben a levélben, hogy a vénék ne tanulmányozzanak terápiás módszereket, és ne vegyenek fel efféle szerepet, amit néhány vén már megtett. Szintén javasoltak néhány elsősztályú gondolatot, melyeket a bántalmazás áldozatainak lehet mondani. A dolgok valóban úgy tűntek, hogy javulni kezdenek, de sajnos ez nem tartott sokáig.

A gyülekezetek és körzetek mélyén a sötét kis titkok tovább burjánzottak, és valamely ismeretlen ok miatt a bántalmazók védelme továbbra is teljesen természetes volt. Az egyik különösen kellemetlen titok személyes utasításokat érintett, amelyeket 1992-ben az egyik vezető testületi tag küldött ki. Harry biztos volt benne, hogy Ted Jaracz volt az, aki néhány jól ismert körzet- és kerületfelügyelővel találkozott, hogy győzzék meg a bántalmazások áldozatait, tartsák titokban a velük történeteket vagy kiközösítik őket. Én és a férjem, Joe 1994-ben Harry Peloyan irodájában egy dossziét lapozgattunk, amely tele volt panaszos levelekkel, melyek az egész országból érkeztek a főhivatalba a helyzetről. Érdekes módon ezeknek a leveleknek az egyik gyakran említett, fenyegető körzetfelügyelője ma a vezető testület tagja.

“Ne dobjátok ki a fürdővízzel együtt a gyereket is”, sokan közülünk hallották ezt a kijelentést Harrytől, amint éppen megosztotta a legújabb elkeserítő híreket a Szolgálati Osztály vezetőinek keményfejűségéről, akik még mindig ragaszkodtak az álláspontjukhoz. Aggódott, hogy hogyan küzdünk meg a szexuális bántalmazásokra vonatkozó információk naponkénti özönével, és abban reménykedett, hogy ez miatt nem fogjuk elhagyni a szervezetet. Nem ok nélkül aggódott!

Haza Tennessee-be

Az idősödő szüleim romló egészségi állapotának köszönhetően, 1992 augusztusában úgy döntöttünk, hogy befejezzük az Őrtorony brooklyni létesítményében eltöltött időnk, és elhagyjuk azt az év végére. Harry felhatalmazott engem, hogy rakjak össze egy veszélyekre figyelmeztető és bizonyító erejű információs csomagot a vezető testület részére a szervezeten belüli gyermekmolesztálással kapcsolatos súlyos problémákra vonatkozóan. 1993 kora januárjában, csak néhány héttel azután, hogy a Bételt elhagytam, egy általam összegyűjtött, hatalmas mennyiségű dokumentált információt tartalmazó csomagot adott át Harry Peloyan a vezető testület minden egyes tagjának.

Mintegy 10 és fél évet töltöttem el és több ezer emberrel laktam együtt a “Bétel család” részeként, ami egy eléggé eredeti tapasztalatnak mondható. Visszaköltöztünk Tennessee-i otthonunkba, szó szerint barátok százait hagytuk hátra, a fiunkkal és a menyünkkel egyetemben. A távozásunkat megelőző napokban Joe és én több száz búcsúüzenetet kaptunk. Még mindig őrzök egy kis kézzel készített könyvecskét, melyet az Írói Osztályon dolgozó kollégáimtól kaptam, tele szeretetteljes sajnálkozásaikkal, melyet afelett éreztek, hogy már nem fogunk együtt dolgozni a jövőben, és mindenféle jókat kívántak nekünk a jövőre vonatkozólag. Bárcsak tudták volna akkor, hogy mit tartogat a jövő! Ebben az

emlékkönyvben Harry kifejezte értékelését a velem végzett munkájában, és azt írta, hogy a segítőkészségem, eltökéltségem és az együttérzésem hiányozni fog.

És Lee is megjegyezte, hogy nem képes kifejezni, hogy mennyire hiányozni fogok. Hozzátette, hogy az általam nyújtott támogatás, az az energiaráfordítás, amit beleadtam a munkámba és a kutatásaim felbecsülhetetlen értékkel bírnak. Egy másik rangidős személyzeti tag, Jim Pellechia, megköszönte nekem, hogy “felráztam” a dolgokat. Ezeknek a megfigyeléseknek mindegyike arra vonatkozott, ahogyan a színpalak mögött megpróbáltam meggyőzni a vezető testületet arról, hogy vezessenek be változtatásokat a gyermekek molesztálási ügyeit érintő szervezeti eljárásokban. Mindig emlékezni fogok az Írói Osztályon töltött utolsó munkanapomra, mikor David Iannelli elbúcsúzott tőlem, és nagyon megköszönte azt a felfedezést, melyeket azelőtt senki nem tudott a szervezeten belül, hogy William H. Conley volt az Órtorony Társulat első elnöke és nem Charles Taze Russell.

Nem bántam meg, hogy eljöttem. Amíg a központban, a Tanúk világának csomópontjában voltam, mindent beleadtam abba, amit csináltam. Bár szerettem az embereket, mégis dilemmába kerültem. Miután magam mögött hagytam New Yorkot, talán tartsam a “mások iránt érzett könnyőreületemet” ellenőrzés alatt, és maradjak csendben azzal kapcsolatban, amit megtudtam az Órtorony Társulat berkeiben rejtve tartott gyermekmolesztálós botrányokkal kapcsolatban? Pontosan tudtam, hogy ha hagyom, hogy a mások iránti együttérzésem “felrázza” a dolgokat a Bételen *kívül* is, akkor kiközösíthetnek. Amikor New Yorkból eljöttem, tudatában voltam annak, hogy nem tudom megszüntetni azt a szívből jövő együttérzést, melyet a csaló “juhoknak” álcázott “farkasok” áldozatai iránt éreztem Jehova szervezetén belül, de mégis mit tegyek ezzel? A következő pár év enyhén szólva stresszes volt.

Amikor mi már Tennessee-ben voltunk néhány hónapja 1993. február 3-án, egy újabb levelet kaptak a vének az amerikai gyülekezetekben, mely megint a gyermekbántalmazás problémájáról szólt. Ebből nyilvánvaló volt, hogy a korábbi munkám eredményes volt, hiszen a levél olyan információkat tartalmazott, melyeket a vezető testületnek szánt csomagba belefoglaltam. Javaslatok voltak benne azokra az esetekre, hogy támogatást és segítséget nyújtsanak azoknak az egyéneknek, akik olyan emlékekről számolnak be, melyek jóval korábban történt eseményekkel kapcsolatosak. Úgy tűnt, hogy a vezető testület hozzáállása enyhülni kezdett az elfojtott emlékek felé, vagyis jobban elfogadták azok realitását. Ezenkívül a levél megismételte, hogy azt a Tanút, aki szakszerű segítséget keres, vagy a hatóságok felé tesz jelentést az esettel kapcsolatban, a vének nem kritizálhatják, és nem beszélhetnek róla becsmérően. És ez nem volt minden. 1993. október 8. számában az *Ébredjete!* egy újabb jól megszerkesztett cikket jelentetett meg a gyermekmolesztálás témájában, mely támogatta azt, hogy “.....összpontosított erőfeszítést tegyenek — beleértve, ha szükséges, a megfelelő szakképzett segítség keresését is —, hogy meggyógyítsák ezeket a gyermekkorban szerzett súlyos sebeket.”.

Továbbra is folytattam a kutatásomat az Írói Osztály számára otthonról. Többek között tanulmányoztam a gyermekmolesztálás problémakörét más vallásokban és a szélesebb társadalom szintjén. Ilyen módon úgy gondoltam, hogy még hasznos lehetek a főhivatalban azok számára, akik sürgették a vezető testület gyermekmolesztálással kapcsolatos belső eljárásainak megváltoztatását.

Bármennyire is örömteli volt azonban látni néhány tevékenységem eredményét, a legnagyobb megdöbbenésemre, miután néhány hónapja már otthon voltam, megtudtam, hogy csak a

területünkön levő helyi gyülekezetünkben szokatlanul nagyszámú molesztálási vád és beismerés fordult elő a közelmúltban, melyek közül egyet sem jelentettek a hatóságok felé. Bármennyire is zavaró volt erre gondolni, vérfagyasztó volt annak tudata, hogy ezeket a gyermekmolesztálási vádakat olyan férfiak kezelték, akikről tudtam, hogy leginkább halvány fogalmuk sincs arról, hogy miképp közelítsék meg ezeket a komplex szexuális bántalmazási történeteket.

Lassú reagálás

A saját gyülekezetünkben volt egy vén, aki bevallotta, hogy molesztálta egy Tanúnak a lányát. Leváltották ugyan a tisztségéből a felbolydulás miatt, amit az okozott, amikor a gyermek nem Tanú apja értesítette a rendőrséget, de csupán néhány éven belül a molesztáló [megbánással] kiügyeskedte, hogy újra kiváltságot kaphasson a gyülekezetben. Meggyőzte a véneket a bűnbánatáról, annak bizonyíthatósága ellenére, hogy a házról-házra végzett szolgálatot arra használta, hogy találkozzon gyermeküket egyedül nevelő anyákkal, és ezután azok közül a gyerekek közül is molesztált néhányat. Küldtem egy levelet az Őrtorony Társulatnak, és egy külön kéréssel levelet a vezető testület egyik tagjának, a mára már elhunyt Lloyd Barrynak 1993. július 21-én. Levelemben aggodalmamat fejeztem ki a molesztálást elkövetők házról-házra történő szolgálata iránt, mely a mi gyülekezetünkben történt valós eseten alapult, ahogyan egy pedofil ténylegesen arra használta ezt a tevékenységet, hogy kapcsolatba kerülhessen gyermekekkel, és megindokoltam miért gondolom azt, hogy a molesztálók részvételét ebben a szolgálatban korlátozni kellene.

Ráadásul, egy másik helyzet is elég nagy aggodalomra adott okot. A gyülekezeten belüli pedofilok nevei - beleértve azokét is, akik megbánásukat fejezték ki - soha nem váltak nyilvánossá, és sokaknak közülük végül sikerült visszakerülniük a hatalom pozíciójába néhány éven belül. Ennek következtében, abba a helyzetbe kerültek, hogy még több gyermeket molesztálhassanak, amit sokan meg is tettek. Lloyd Barry soha nem válaszolt a levelemre, bár 1994-ben egyik főhivatali látogatásomkor röviden beszéltem vele.

A molesztálók nyilvános szolgálatban való részvételével és a megbánásuk esetén a gyülekezeti pozícióba történő visszatérésükkel kapcsolatos szabályok régóta várt változása helyett nem történt semmi. Ennek ellenére megértettem, hogy az ebben az ügyben történő döntések igen nehezek lehetnek, és sokféle következménnyel járhatnak. A szexuális molesztálások elterjedtsége és ezeknek az eseteknek a bonyolultsága a szervezeten belül egyszerűen hatalmas volt. De száz szónak is egy a vége, csak azt tudtam, hogy a gyermekek továbbra is ki voltak téve az őket molesztáló Tanú pedofiloknak, és én azt akartam, hogy ez a helyzet megváltozzon.

Boldog voltam, hogy legalább már a szakszerű segítség keresését a molesztálás fájdalmas következményeire nem tekintették megvetendő, lenézett dolognak 1992-93-ra, viszont 1994 decemberére újra egy visszaesés történt egy szigorúbb nézőpontra, melyet a királyságszolgálati iskolákon tanítottak 1994 folyamán. Ráadásul, a vénekek azt mondták ezeken a képzéseken, hogy az elfojtott emlékeken alapuló vádak, melyeket más Tanúk ellen emeltek, nem elfogadhatóak a bírói bizottság felállításához. Emlékeztették őket, ha nincs az esetnek két szemtanúja, akkor a vádakat el kell utasítaniuk, és nem állíthatnak fel bírót arra, hogy szankcionálják vagy kiközösítsék az illetőt.

1993 és 1997 között, emlékszem mennyire aggódtam a titoktartási szabályok miatt. Erről nyíltan beszéltem a barátaimmal, akik az Írói Osztály munkatársai voltak, hogy egy olyan

molesztáló, aki ugyan bevallotta, és látszólag megbánta tettét az otthoni gyülekezetemben, gyermekeket ültetett az ölébe, sőt kisbabákat vett a karjaiba: és a vénék nem tettek semmit, még csak nem is figyelmeztették a szülőket. Ezeknek a kifejezett aggodalmaknak köszönhetően az 1995. augusztus 1-i vénékhez írott levél óvatosságra intette a vénéket a korábbi molesztálókkal kapcsolatban és felhívta a figyelmet arra a “...veszélyre, amikor [ilyen tettet elkövetett és látszólag megbánó személyek] gyermekeket ölelgetnek és ölükben tartanak, pedig nem kellene úgy jelen lenniük gyermekekkel, hogy nincs jelen egy másik felnőtt személy”.

Tudtam, hogy Harry és mások még erősen reménykedtek a változásokban. Végül 1997-ben, az Őrtorony Társulat az *Őrtorony* január 1-i számának “Iszonyodjunk a gonosztól!” című cikkében bejelentette: “...egy olyan férfi, aki ismert gyermekmolesztáló, nem kaphat felelős pozíciót a gyülekezetben.” [Az idézett cikkben ez szerepel: “*De mi a helyzet akkor, ha az életével még mindig bizonyítania kell, mert arról híres a környezetében, hogy gyermekmolesztáló volt korábban? Vajon így ’feddhetetlen volna, jó híre volna a kívülállók körében, kifogástalan volna’? (1Timótheus 3:1–7, 10, Katolikus fordítás; Titus 1:7). Nem, nem volna az. Épp ezért nem lenne alkalmas kiváltságokra.*”] Egy olyan kijelentés is elhangzott, hogy a gyülekezet nem védi meg a molesztálót attól, hogy az állam szankcióival szembenézzen. Nem sokkal ezután beszélünk Harryvel telefonon erről, aki kifejezte nagyra értékelését eziránt, hogy 5 évnyi kitaró munkával ugyan, de elérhetővé vált az az új belső szabály, mely még a *megbánást tanúsító* molesztáló számára is elérhetlenné tette a felelős pozíciót a gyülekezetben. De bármennyire boldog voltam is eleinte ezzel az új elrendezéssel, összezavarodtam, amikor azt olvastam, hogy “...ha úgy tűnik, megbánást tanúsít [egy molesztáló], arra fogják buzdítani, hogy haladjon előre szellemileg, vegyen részt a szántóföldi szolgálatban [házról-házra] ...”, mely pontosan az ellentéte volt annak, amit korábban szóvá tettem.

A kibúvó és a “két tanú” szabály

Első ránézésre úgy tűnt, a vezető testület előrelépést mutat abban, hogy kikötötték azt, ha bárki molesztálásban vétkes, nem tölthet be felelősségteljes pozíciót a szervezetben. Végre elismerést nyert annak ténye, hogyha egy férfi molesztált egy gyermeket korábban, akkor jó esély volt az eset megisméltődésére. Ettől kezdve úgy tűnt, ha egy ilyen ember a gyülekezetben hatalmi pozíciót töltött be, akkor most elmozdítják ebből. A Tanúk lelkesen válaszoltak erre az új eljárás módra, abban a hitben, hogy az ismert molesztálók elzárása a felelősségteljes pozícióktól a gyülekezetben a vezető testületet igazolja a molesztálási botrányok közepette, amelyek elárasztották az egész országot.

De ekkor kiderült, hogy van egy kibúvó ebben az új szabályban. Egy egyszerű, de döntő jelentőségű kijelentés - mely félrevezető és veszélyes lehet -, miszerint “egy férfi, akiről ismert, hogy *korábban* gyermekmolesztáló volt, nem alkalmas felelősségteljes pozíció betöltésére a gyülekezetben”. Miért? A kulcsszó az “*ismert*” szóban rejlik, mivel ez módot adott egy molesztálónak arra, hogy a hatalom pozíciójában maradjon. Ez kiderült a következő levélből, melyet az összes vénék testületének küldtek 1997. március 14-én arra a kérdésre válaszolva, hogy “Ki tekinthető ‘ismert gyermekmolesztálónak?’”. Figyeld meg a következő kijelentést: “Egy egyén “*ismert*” *korábbi* [kiemelés Barbarától] gyermekmolesztáló, amennyiben a közösségében és a keresztény gyülekezetben úgy ismerik/úgy utalnak rá”. E szerint a megfogalmazás szerint, ha a gyülekezet vagy az illető környezete *tudta* az egyénről, hogy egy *korábbi* molesztáló, nem lehet alkalmas a felelős pozícióra, vagy nem maradhat meg abban az új szabályozás bevezetése után. Ugyanakkor a

legfőbb módja annak, hogy valakiről kiderüljön a közösségben, hogy molesztáló, ha az esetet jelentik a rendőrségen, ami viszont csak elég ritkán történik meg a Tanúknál. A Társulat titoktartási szabálya pedig teljességgel lehetetlenné tette a gyülekezet tagjai számára, hogy egy molesztáló *ismertté* válhasson, különösen akkor, amikor *az áldozatra nyomást gyakorolt a bírói bizottság azért, hogy csendben maradjon*. Ennek következtében, egy megvádolt személy vezető pozícióban maradhatott, mivel a vének kijelenthették, hogy az illető nem volt ismert, mint gyermekmolesztáló.

Természetesen, néhány átlag Tanú tudatában volt az “ismert” szónak a fentiekben alkalmazott jelentésének - és sok gyülekezeti vén nem teljesen értette meg az 1997. január 1-i és március 14-i társulati leveleket. De vajon hogyan reagáltak volna a gyülekezetek, ha tudtak volna arról, hogy korábban, a múltban gyermekmolesztálókat nevezett ki a Társulat, mégpedig úgy, hogy *teljesen tudatában voltak bűneiknek*? Az 1997. március 14-i véneknek szóló levél tartalmazott egy útmutatást, mely figyelmetlenségből elismerte ezt: “A vének testületének jelentenie kellene bárkit, aki **jelenleg szolgál**, vagy korábban szolgált **egy Társulat által kinevezett pozícióban a gyülekezetükben köztudottan gyermekmolesztáló múlttal**.” [kiemelések Barbarától] Ez alátámasztja azt, hogy a Társulat tudtával korábban már vezető pozíciókba neveztek ki molesztálókat.

Ráadásul ez a felvilágosító levél tovább folytatta: “Mások talán bűnösöknek találtak gyermekmolesztálásban még a megkeresztelkedésük előtt. *A vének testületének nem lehetnek aggályaik az ilyen személyeket illetően*”. [kiemelés Barbarától] Abban az időben, amikor világi és vallásos szervezetek leellenőrizték az alkalmazottaikat és az önkénteseiket, akik gyermekekkel kerültek kapcsolatba, a vezető testület még azt sem szerette volna, ha a véneknek aggályaik lennének a vezető pozíciókra pályázó személyek esetében, azok múltjával kapcsolatban? Ez minimum felelőtlen, sőt talán büntetőjogi gondatlanság, és - ha a hatóságok komolyan kivizsgálnák -, akkor még talán sokkal rosszabb.

Egy példa az Órtorony hivatalos álláspontjára az, amit az egyik szóvivőjük, J. R. Brown nyilatkozott a német média számára 2002 júniusában: “Ha egy egyén bűnösnek találta gyermekmolesztálásban, *semmilyen körülmények között sem* [kiemelés Barbarától] szolgálhat vénként.” Figyeld meg azonban milyen kivételt tartalmaz a 2001. június 1-i vénekhez címzett Órtorony levél, amit az Egyesült Királyságban küldtek szét: “Ha a fiókhivatal úgy dönt, hogy ő [egy korábbi gyermekmolesztáló] kinevezhető, vagy megtarthatja bizalmi hivatalát mivel a bűn már évekkal ezelőtt történt, és azóta példamutató életet él, az ő nevét nem kell a listán feltüntetni, a testvér múltbeli bűnéről szóló információ továbbadása sem szükséges, ha másik gyülekezetbe költözik, hacsak a fiókhivatal nem rendelkezik másképp.” (A listát a gyülekezet állítja össze, melynek címe: “Gyermekevédelem - Zsoltárok 127:3”. A lista olyanok adatait tartalmazza, akik bevallották a gyermekmolesztálást, vagy akiket a gyülekezet két vagy három hiteles tanú vallomása alapján talált bűnösnek, vagy bíróság hozott ítéletet az ügyében.)

A levél tovább folytatja: “Lehetnek ugyanakkor más körülmények, melyek egy gyermek molesztálásához kapcsolhatóak. Például, csak egy szemtanú áll rendelkezésre, és a testvér tagadja a vádat (5Mózes 19:15, János 8:17). Vagy az is lehet, hogy még a világi hatóságok nem zárták le a gyermekmolesztálás vádjában történő kivizsgálást, melyet az ügyében folytatnak, így az eset nincs még megalapozva. Ilyen és hasonló esetekben, nem kell semmit írni a Gyermekvédelmi listára.”

Amikor először ébredtem tudatára az Órtorony szervezeten belüli gyermekmolesztálásnak, nem tudtam, hogy a Biblia két tanú * jelenlétét kéri olyan bűnök bizonyítására, mint a

gyermek szexuális bántalmazása. Csak 1997 után ismertem fel annak jelentőségét, hogy a két tanú meglétével kapcsolatos elvárás gyermekmolesztálás esetén a pedofilok védelmét szolgálja, és kezdtem megérteni, hogy ez a szabály mennyire veszélyes a gyermekekre. Ahogyan a már korábban idézett 2001. június 1-i levélből látható, ha a molesztálás áldozata nem tudja egy másik tanúval alátámasztani a vádját, és a megvádolt tagad, akkor a vád nem kerül sehova feljegyzésre, még a Gyermekvédelmi listára sem. Ilyenkor a titoktartásra vonatkozó szabály lép érvénybe. Az áldozatoknak azt mondják, hogy ne beszéljenek a vádról, ellenkező esetben őket fogják kiközösíteni. Ez volt és még mindig ez a módja annak, hogy a molesztálók rejtve maradhatnak, míg a gyermekek szabad prédává válhatnak. Ez a "két tanú" szabálynak és a titoktartási rendeletnek a gyakorlati alkalmazása, és ezek az alapvető tantételek még mindig megváltoztatásra várnak.

Végül kiábrándulva

Egy olyan szervezethez tartoztam, melynek tagjai általában véve nem különböztek a társadalom többi tagjától. Mégis, a felszín alatt különböznek az élethez való hozzáállásukban, mivel Jehova Tanúi teokráciának tartják magukat, abban az értelemben, hogy hisznek a szervezetük Isten általi vezettségében. A Tanúk teokratikus vezetősége az, amely az élet minden részletére kiterjedő szabályokat megalkotja a nyáj számára, beleértve azokat a szabályozásokat is, melyeknek a veszélyes befolyásoktól kellene védelmet nyújtaniuk. Minden jó szándékuk ellenére a Tanú vezetők olyanokká váltak, mint a farizeusok, ugyanis az élet minden apró kis területére vonatkozólag instrukciókkal állnak elő. A gyermekmolesztálással kapcsolatos komplex ügyre vonatkozóan - a két tanú szabály; az 1997. január 1-i *Őrtorony* számában körülírt új eljárás a kibúvóival együtt; a gyakorlatban alkalmazott tanácsok a vének könyvében, az *Ügyelj magadra és a nyájra* című kézikönyvben; az 1997. március 14-i vének testületének szóló levél; minden ehhez a tárgyhoz tartozó levél és a témához kapcsolódó *Mi Királyság Szolgálatunk* útmutatás - mind-mind problémásnak mondható. Ezeknek a direktíváknak elvileg a gyülekezet védelmét kellett volna szolgálniuk, ehelyett mégis a pedofilok védelmére szolgálnak. Csak abban reménykedem, hogy ez nem szándékosan és kifejezetten ezzel a céllal történt.

1992 óta egyfolytában olyannyira aggódtam az Őrtorony Társulat gyermekmolesztálással kapcsolatos problémás eljárásai felől, hogy nem vettem észre egy nyilvánvaló dolgot - a Tanú vezetők ugyanúgy tekintik a gyermekmolesztálás vádjait, mint más bűnöket, mint például a paráznságot vagy a részegséget. Arra a felismerésre jutottam, hogy a véneknek nem kellene a gyermekmolesztálás vádjait kivizsgálniuk, de minden ilyen esetet jelenteniük kellene a hatóságoknak, mivel a gyermekek szexuális bántalmazása egy bűncselekmény - az erőszak egy formája - amit a Társulat úgy tűnik a mai napig nem fogott fel teljesen. A rendőrség bűncselekményeket kezel, a vének bűnöket! Ha a véneknek szükségük van eljárásbeli útmutatókra ahhoz, hogy valakit kiközösítsenek gyermekmolesztálás miatt, akkor azoknak világosaknak kellene lenniük, hogy az adott instrukció csak arra vonatkozik [*nem pedig a hatóságoktól történő eltitkolásokra - a szerk.*]. A vének nem bírók. Ha két tanú kell ahhoz, hogy valakinek a bűnössége megállapítható legyen, és ki lehessen zárni a vádlottat, akkor legyen ügy, de a hatóságok kapjanak tájékoztatást azokról, akik ilyesmiben érintettek.

1998-ban hivatalosan is elhagytam a szervezetet, körülbelül egy évnyi fokozatos elmaradozás után. Az idegességemet félretéve, jelentkeztem a helyi főiskolára, melyre ösztöndíjjal felvételt nyertem, ami erővel ruházott fel ahhoz, hogy folytassam a kutatásaimat a Jehova Tanúi barátaim támogatása nélkül. (Egészen biztos voltam abban, hogy nem állnának szóba velem, ha megtudnák, hogy már nem tartozok többé közéjük.) A továbbtanulás által fedeztem fel,

hogy létezik élet az Őrtornyon kívül is. Addigra a férjemmel már 39 éve házasok voltunk, és soha nem titkolódtunk egymás előtt. A bizalom és a másik tisztelete adta sikeres házasságunk gerincét. Ebből kifolyólag, Joe elfogadta a vallásunkból történő kilépésemet mivel tudta, hogy jó okom van rá. Elég nehéznek találtam a Tanú szervezettel való azonosulást az Őrtorony Társulat gyermekek szexuális molesztálására vonatkozó szabályrendszerének ismeretében, melyet én kegyetlennek gondoltam. Nőként hallgatnom kellett erről a gonoszságról, vagy kiközösítettek volna. Annak tudata, hogy tehetetlen vagyok, nem tudom a gyermekeket megvédeni a molesztálástól, csak növelte a haragomat s a frusztrációm, és egy olyan teherré vált, melyet nem tudtam tovább elviselni.

Közeli Tanú családom és barátaim nem hagytak cserben akkoriban. Eleinte megijedtek, hogy elhagyom a szervezetet, de tiszteletben tartották azt a jogomat, hogy ezt megtehetem. Végül ketten közülük szintén kiléptek. 1997-ben a fiam, aki a Bételben volt 16 évig és a felesége elhagyta a főhivatalt, mert gyermeket szerettek volna. 1999-ben megszületett az unokánk, Luke, így folyamatosan tartottuk a kapcsolatot egymással, vagy ők jöttek, vagy mi mentünk, mivel én nem voltam kizárva. A férjem még mindig vén volt, és a többi vénnek halvány fogalma sem volt arról, hogy miért hagytam el a szervezetet [vagyis miért nem járt Barbara gyülekezetbe abban az időben - a ford.], de úgy tűnik nem nagyon érdekelte őket, mivel egyikünket sem kérdezték efelől. Igazából semmi negatívát nem mondtam senkinek a Tanú szervezetről, így nem tekintettek potenciális veszélyforrásnak sem.

Bill Bowen és a “Silentlambs”

[A “Silentlambs” kifejezés nagyjából “hallgatag bárányok”-nak fordítható. A szó a híres horrorfilm címéből származik (*A bárányok hallgatnak*, *The Silence of the Lambs*) - a ford.]

2000 vége felé egy barátom, egy korábbi körzetfelügyelő talált egy Jehova Tanúival kapcsolatos kommentelésre lehetőséget adó weboldalt, melynek egyik posztját egy vén írta. Ő arra volt kíváncsi, hogy más vének tapasztaltak-e hasonlót az övéhez, amikor is a gyülekezetükben levő elnöklőfelügyelő bevallotta az évekkorábbi molesztálási esetét. Mivel sem a gyülekezeten belül, sem azon kívül senki nem tudott erről a bűnesetről, két vén kivételével, a férfi megmaradhatott a pozíciójában. A bejegyzésében az író aggodalmát fejezte ki mind a saját, mind a gyülekezetben levő gyermekek iránt.

Kezdetben az ismerősöm levelezett a vénnel, majd én. Amit elmondtam neki a gyermekek szexuális molesztálásáról a szervezeten belül, az eléggé meglepetésként hatott rá. Nemsokára mindketten meg voltunk arról győződve, hogy tennünk kell valamit annak érdekében, hogy fény derüljön az Őrtorony szervezet felelőtlen és büntetőjogilag gondatlan belső szabályrendszerének bűnösségére, a nemzetközi méretekben történő gyermekmolesztálással kapcsolatos BŰNCSELEKMÉNYEK eltitkolásában, és meg kell győznünk a vezető testületet arról, hogy változtassák meg ezt az eljárásukat. De hogyan fogjuk ezt végrehajtani? Ezután nem sokkal a vén, Bill Bowen, eldöntötte, hogy lemond hivataláról és nyilvánosságra viszi ezt az ügyet. Mindez 2001. január 1-én történt. A média óriási hírben közvetítette Bill kentuckybeli otthonából az eseményt, miszerint egy vén lemondott a gyermekek molesztálásának ügye miatt. Ráadásul felmerült bennünk egy weboldal elkészítésének ötlete is, melyet aztán Bill készített el, amit Silentlambs.org-nak neveztünk el. Ide elsősorban azok a Tanúk írhatták le történeteiket, akik más Tanúk szexuális támadásainak áldozataivá váltak gyermekkorukban. Heteken belül kb. 1000 történet került fel az oldalra, és 5 év után több mint 6000.

Billel ellentétben, én még akkoriban nem hoztam magam nyilvánosságra, de csupán heteken belül együtt repültünk New Yorkba egy interjúra az NBC egyik szerkesztőjével, aki egy dokumentumfilmet akart készíteni az Órtorony gyermekmoleesztálási botrányáról az egyik nemzeti televízióprogram, a *Dateline* számára. Miután a szerkesztők széleskörű kutatást végeztek a témában, melyből kiderült, hogy az állításaink igazak, meghívtak minket egy interjúra. Nagyjából ugyanabban az időben az egyik szerkesztő megkérdezte az Órtorony képviselőit is a vádjaink felől, amelyeket ők kategorikusan tagadtak. Eredetileg a program 2001 novemberében lett volna leadva a TV-ben, de a New York-i szeptember 11-i World Trade Center elleni terrortámadás miatt elhalasztásra került.

Kiközösítve

Miután többször hívtam az NBC-t azzal kapcsolatban, hogy mikor lesz a műsor leadva, az Órtoronynak azt mondták 2002 áprilisában, hogy május 28-án fogják a műsort bemutatni. Az Órtorony képviselői azonnal felszólították a helyi véneket, hogy szervezzék meg a bírói meghallgatásunkat. Május elején sikerült a véneknek bebizonyítanom, hogy nem vagyok vétkes azokban a vádokban, amiket ellenem felhoznak. Csupán néhány napon belül a vének egy újabb meghallgatást rendeltek el, ezúttal újabb vádakat kiagyalyva. Elutasítottam, hogy részt vegyek ezen a találkozón, mivel komolytalannak tűnt az egész - ha megint megcáfolom azokat a vádakat is, akkor nyilvánvalóan újakkal fognak megint előjönni. Végül megosztottság okozásáért közösisítették ki 2002. május 19-én.

Néhány más Tanú informátort, akik az Órtorony etikátlan eljárásait tárták fel, és akik szintén szerepeltek a műsorban, hasonló módon közösisítették ki körülbelül ugyanabban az időben. A kizárt tagok helyzetét úgy értelmezik, mintha megbánást nem tanúsító bűnösök lennének, és akiknek semmit nem szabad elhinni, így ez egy ravasz húzás volt az Órtoronytól. Nyilvánvaló volt számomra, hogy azért lettem kiközösítve közvetlenül a *Dateline* program adása előtt, hogy a Tanú nézők ne higgyék el, amiket mondok.

Aztán valami történt, ami nagyon meglepett. Az Órtorony Társulat kiküldött egy levelet az összes amerikai gyülekezetnek 2002. május 24-én, és arra utasították őket, hogy még a *Dateline* adása előtti héten fel kell olvasniuk azt a tagoknak. Férjem Joe, miután hallotta a levél felolvasását, és felismerte, hogy tele volt az ügyre vonatkozó féligazságokkal, átadta a királyságterem kulcsait és lemondott a véni tisztségéről. Arra kérték, hogy küldje el a lemondását levélben, amit néhány napon belül meg is tett. Joe minden vénnek adott egy példányt, és küldött egyet-egyét két vezető testületi tagnak is, Dan Sydlíknek és Jack Barnak. Egy barátjának, Robert Johnsonnak is küldött egy példányt, aki a Szolgálati Osztályon szolgált. Egy héttel később, egy telefonhívás alkalmával, azt a tanácsot kapta Bobtól, hogy tartsa a feleségét ellenőrzés alatt, mert félreértette a Társulat szabályait. Amikor Joe kérdezte Bobot a szabályok felől, azt a választ kapta, hogy ezek bizalmas jellegűek. Bobot nagyon felidegesítette, hogy Joe telefonált neki, és a beszélgetés nem zárult túl jól.

Ezek után Joe megosztottság okozásáért lett kiközösítve 2002 júliusában. Azáltal, hogy kiállt mellettem, és nyíltan kifejezte személyes véleményét a gyermekmoleesztálás ügyében, mely egészen biztosan nem egyezett az Órtorony nézőpontjával, Joe már nem bizonyult olyan személynek, akit felülről lehetett irányítani. Bill Bowenhez és hozzám hasonlóan, Joe kritikus kérdéseket tett fel arról az eljárásról, amelyben gyermekmoleesztálási esetek jelentésekor a vének az utasítások szerint eljártak. Ő is úgy gondolta, hogy a Tanú véneknek nem kellene ezeket a vádakat kivizsgálaniuk, mivel ezek bűncselekmények, és ezért a hatóságok felé

kellene jelenteniük őket, mindegy melyik államban élnek, sőt még akkor is, ha ezt a vallásos szolgálattól abban az államban törvényileg nem várják el.

[Tudomásunk szerint Magyarországon jóllehet az egyházi jogi személyek a gyermekvédelmi jelzőrendszer tagjai (1997. évi gyermekvédelmi tv. 17§/j.), azonban egyéb mentességek, mint pl. a gyónási titok a jogszabályok hierarchiájában ennek felette áll. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi tv. szerint a bizonyítékokat nem lehet figyelembe venni, ha azok nem jogszerűen kerültek begyűjtésre (pl. egy egyházi szolga részére tettek vallomást, akit köt a gyónási titok). Ezért, ha a vének jelentenek a gyermekmoleesztálás esetét a hatóságok felé, akkor pont az igazságszolgáltatás eljárását akadályozná ezzel. Az a tapasztalat, hogy magánemberként, vagy telefontanún keresztül tehetnek feljelentést, nem pedig egyházi szolgaként. - a fordító megjegyzése]

[A *Dateline* programja, amiben Barbara szerepelt:

<https://www.youtube.com/watch?v=EdwqRcmV20w>]

Mielőtt a *Dateline* műsorra került volna, a riporterek rákérdeztek az Örtoronynál, hogy igaz-e az, hogy azért kellett bírói meghallgatáson részt vennünk, mert benne leszünk a műsorban? Az Örtorony szóvivője, J. R. Brown, tagadta ezt a vádat és a műsorvezetők őt idézték be, amikor azt mondták, hogy a bírói meghallgatásunknak nem a programban történő részvételünkhöz volt köze, hanem helyi ügyek miatt kellett összehívni a bizottságot, mivel más dolgokban találtattunk bűnösnek. Brown még azt is mondta, hogy az Örtorony vezetők nem tudnak arról, hogy kik lesznek benne a műsorban, amiről én azt gondolom, hogy ez nem felel meg a valóságnak. Amikor a riporterek megkérdezték, hogy az egyház milyen írásszövegeket használ fel a tagok kizárására, az Örtorony szóvivője az 1Kor 5:11,12 verseit idézte, amely azt parancsolja, hogy a gonosz embereket el kell távolítani közülük, azokat, akik harácsolók, paráznák, bálványimádók, szidalmazók, részegesek vagy zsarolók. Mivel én már nem voltam a gyülekezeti tagok között 1998 óta, és egyik ilyen bűnt sem követtem el, 2002 novemberében egy rágalmozási pert indítottam az Örtorony ellen, mely lassan halad előre az igazságszolgáltatás kanyargós ösvényein. Ezután Bill Bowennel együtt számtalan interjúban vettem részt a média különböző felületein, és továbbra is azon vagyunk, hogy nyilvánosságra hozzuk az Örtorony belső szabályrendszerét, mely a pedofilok védelmét szolgálja.

Az 1993. augusztus 8-i *Ébredjetek!*-ben megjelent csodálatos levélben a fiunk még a szülői erényeinket magasztalta, és mégis, nem egészen tíz évvel később teljesen meggondolta magát, és totálisan kizárt minket az életéből, miután kiközösített minket, mert nyíltan mertünk beszélni a szervezetben titokban tartott gyermekmoleesztálási problémáról. A sajtónak azt nyilatkozta, hogy “nemes” dolgot tettem, amiért megpróbáltam megvédeni a Tanú gyermekeket, bár ő úgy gondolja, hogy nem a helyes dolgot tettem, mivel nyilvánosság elé tártam az ügyet. (Nyilvánvalóan megszegtem a 11. parancsolatot, mely a Tanúk számára a legfontosabb: “soha ne állítsd be rossz színben a nyilvánosság előtt a szervezetet”.)

Nem sokkal a *Dateline* műsora után, mely 2002. május 28-án volt, a fiam és felesége személyesen mentek New Yorkba azért, hogy megkérdezzék az Örtorony képviselőit az ő oldalukról. Azt mondták neki, hogy én félreértettem a szervezet belső eljárását, így ezzel az akciómmal több ezer ember halálát okoztam, olyanokét, akik emiatt elhagyták a szervezetet, elfordultak a Bibliától és Istentől. Innentől kezdve azok, akik “elmentek” Jehova Tanútól, meg fognak halni Armageddonkor, és én leszek a halálukért a felelős. Fiam úgy döntött, hogy elhiszi azt, amit mondanak neki, és ezentúl soha nem beszél velem. Ennek már több mint 3

éve, mikor utoljára láttuk a fiunkat, a menyűnket és a kisfiukat, az egyetlen kisunokánkat. Ha bármit küldünk nekik, beleértve az unokánknak szánt ajándékokat, felbontatlanul küldik vissza.

Barbara, Joe és Luke

Képforrás: <https://www.youtube.com/watch?v=j0hPiMIXDWM>

Egy másféle elköteleződés

Mikor visszatekintek az életemre, egészen attól az időtől számítva, amikor 14 évesen Jehova Tanújaként megkeresztelkedtem, néha egészen ámulatba ejt, hogy hova vezetett az az első lépés. Az egyetlen vágyam volt akkor, hogy segítsek az embereknek megérteni az élet rejtélyeit, ahogyan azokat Jehova Tanúi tanítják. Most az tesz boldoggá, hogy nem ringatom magam tovább abba az illúzióba, hogy az élet misztériumai megmagyarázhatóak, mint ahogy abba sem, hogy a Jehova Tanúi jó szándékú vallásos csoport lenne.

Habár az egykori régi barátom, Harry Peloyan “Júdásnak” nevezett, mivel nyilvánosságra hoztam a Tanú szervezetben belüli gyermekmolesztálás problémáit, most mégis ezt érzem a kötelességemnek, hogy a “bennfentes” szemtanúként szerzett tapasztalataim megosztásával töltsöm életem hátralevő idejét. Remélhetőleg szavaimmal segíteni tudok embereknek abban, hogy jobban megértsék ennek a vallásos szervezetnek rejtett titkait, egy olyan vallásos szervezetnek, melyet a vezető testület ravaszul irányít már 1881 óta. Ily módon az igazságot ismertetem, mégpedig azt az igazságot, amit saját magam is átéltem, és amelyik esetleg távol tarthat más őszinte személyeket, hogy ugyanabba a szerencsétlen helyzetbe kerüljenek, vagy ugyanarra a rossz választásra kényszerüljenek, mint annak idején én magam is, és amelynek következtében ennek a csalásnak szemtanújává váltam.

Barbara Anderson

2006. május 1.

* A "két tanú" szabály még mindig érvényben van Jehova Tanú gyülekezeteiben. Az Amerikai Egyesült Államokban, ha egy molesztálási vádat jelentenek a véneknek, akkor vének bizottsága kijelöl egy vént arra, hogy a New York-i főhivatal Jogi Osztályával kapcsolatba lépjen (telefonon). Ez az Örtony eljárási követelménye 1989 óta. A Jogi Osztály képviselője meg fogja kérdezni a vént, hogy melyik államban él. Ha a vén egy olyan államot jelöl meg, ahol az egyházi szolgálattól az állam törvénye kötelezően előírja vagy megköveteli, hogy jelentsék az esetet, akkor a vénnek azt fogják tanácsolni. Ha a molesztálás **egy olyan államban történik, ahol az egyházi szolgálattól megkövetelik a hatóságok felé történő bejelentést**, akkor a Jogi Osztály arra utasítja a véneket, hogy buzdítsák a szülőket vagy magát az áldozatot arra, hogy feljelentést tegyenek, de ha nem teszik meg, akkor a véneknek kell megtenniük. A TV dokumentum műsora, a *Dateline* előtt, mely feltárta a szervezeten belüli szexuális bántalmazás problémáját 2002. május 28-án, a vének, akik olyan államban éltek, ahol megkövetelték az egyházi szolgálattól a hatóságok irányába történő jelzést, általában elmulasztották ezt megtenni, ha a szülők vagy az áldozat sem tette ezt meg.

Ha a molesztálás **egy olyan államban történik, ahol az egyházi szolgálattal szemben nem követelik meg a nekik jelentett (meggyónt) bűncselekmények hatóságok felé történő bejelentését**, akkor a vének azt az utasítást kapják, hogy közöljék a gondviselővel vagy az áldozattal, hogy az állam, melyben élnek, nem követeli meg tőlük az ilyen bűncselekmények jelentését. A véneknek azt fogják tanácsolni, hogy maradjanak semlegesek az ügyben és hagyják a gondviselőkre (szülőkre) vagy a molesztálás áldozatára azt, hogy a vádat jelentsék a hatóságok felé. Az Örtony utasításai igen specifikusak abban, hogy a vének **ne buzdítsák** a Tanú tagokat a jelentésre, **de ne is beszéljék őket le** erről. Ha a szülők, gondviselők vagy az áldozat úgy döntenek, hogy nem mennek a rendőrségre a molesztálás ügyében, akkor semmi további nem fog történni, hacsak egy vén nem tesz feljelentést titokban [vagy névtelenül]. Természetesen, ha a bántalmazó az áldozat apja is egyúttal - ami gyakran előfordul -, akkor az, hogy a szülőkre hagyják annak eldöntését, hogy az eset jelentsék-e a hatóságok felé, vagy sem, az elég nevetséges dolog.

A *Dateline* műsora előtt a Tanú szülők nem jelentették a molesztálásokat, mivel nem "kívántak szégyent hozni Jehova szervezetére". Ez a hozzáállás sokkal inkább a norma volt, mint kivétel. Például Bill Bowen felvételt készített egy Tanú ügyvédéről a főhivatalban, aki azt mondta neki, hogy az az állam, amelyben Bill él egy olyan állam, ahol nem jelentik ezeket az eseteket. Azt mondta Billnek, hogy maradjon semleges és ne bátorítsa, de ne is beszélje le a vádlót a hatóságokhoz való fordulástól. Továbbá az Örtony Társulat képviselői azt javasolták, hogy Bill hagyja a helyzetet Jehova kezében és Ő majd gondoskodik róla.

Egy olyan államban, ahol a véneknek nincsen kötelezettségük a jelentést illetően, azok a pedofil **Tanúk**, akik **bevallják** tettüket és látszólag **megbánják** azt, védelemben részesülnek attól, hogy lelepleződjenek, ha a Tanú szülők vagy az áldozat úgy dönt, hogy nem fordul a hatóságokhoz. A titoktartási szabály pedig biztosítja, hogy a molesztálás vádjára ne derüljön ki a gyülekezetben. Túl sokszor előfordult, hogy olyan pedofilok, akik bevallották és megbánták tettüket, újból elkövetővé váltak ugyanabban a gyülekezetben, ahol a titoktartási szabállyal védelemben részesítették őket.

Mindegy, hogy a szülő **úgy dönt, hogy nem** jelenti, vagy éppen **úgy dönt, hogy jelenti** a molesztálás bűncselekményét a hatóságoknak, a vének továbbra is a "két-tanú" szabály alapján fogják eldönteni, hogy a megvádolt személyt kiközösítik-e vagy sem. Ha a megvádolt tagadja a vádat, és a molesztálási esetnek nincsen két tanúja (a két tanú magában foglalja magát az áldozatot, plusz még egy szemtanút), akkor a vádolt személyt nem fogják

kiközösíteni. Kizárás csak akkor történik, ha a “két-tanú” szabály megfelelően alkalmazható. Ugyanakkor, ha a molesztáló “igaz megbánást” mutat, akkor nem lesz kizárva. Bármelyik eset is áll fenn, az áldozatnak és a szülőknek nem megengedett, hogy más családokat figyelmeztessenek a szexuális bántalmazásról.

Mindazonáltal, amióta a *Dateline* műsorát leadták, Tanú szülők többször döntenek a hatóságnak történő jelentés mellett. Ha a szülők ténylegesen jelentik az esetet a hatóságok felé, és a vádolt személyt letartóztatják, és bűnösnek találják, ettől még nem lesz kiközösítve a gyülekezetből, ha az áldozat nem tud egy másik tanút előállítani, aki szemtanúja volt a molesztálásnak. Mostanában történt egy eset, melyben egy molesztáló 5 év után szabadult a börtönből, de soha nem közösítették ki, mivel az áldozata nem tudott a két-tanú szabálynak megfelelően egy másik tanút előállítani. A molesztáló bebörtönzése ideje alatt és utána, a tagok úgy tekintettek rá, mint aki ártatlan. Ebben a helyzetben nem segítették a rendőrség munkáját, mivel az ellentétbe került volna azzal, amit a vének találtak a vádolt egyén ártatlanságára vonatkozóan.

Az USA-ban a molesztálás bűncselekménynek számít. A szülőknek teljesen meg kellene kerülniük a véneket és egyenesen a hatóságokhoz kellene fordulniuk, mivel az Egyesült Államok központi törvénye szerint mindenki köteles jelenteni a molesztálást, függetlenül attól, hogy az egyes államok törvényei ezt külön megkövetelik-e vagy sem. De úgy tűnik, hogy az Örtorony ezzel nem ért egyet. Figyeld meg milyen kijelentést tettek a Örtorony 2005. augusztus 1-i számának a 14. oldalán: “A nemi erőszak napjainkban is súlyos bűnnek számít, amely szigorú büntetéssel jár. Az áldozatnak minden joga megvan ahhoz, hogy jelentse az ügyet a rendőrségen. Így a hatóságok megbüntethetik a vétkest. És ha az áldozat még *kiskorú*, akkor *valószínűleg* a szülők akarják megtenni ezeket a lépéseket.” [kiemelések Barbarától]. Teljesen világos az Örtorony szabályai szerint, hogy a feljelentés még akkor is csak egy lehetőség, ha már megtörtént a bűncselekmény.

[Dán forrásból](#)

Ajánlott olvasmányok (angol): [Barbara Anderson anekdotái](#)

[Barbara “hivatalos” látogatása Beth Sarimban 1994-ben, amikor még Tanú volt](#)

Forrás: <http://www.freeminds.org/women/barbdiscovery.htm>

Fordította: t.csilla, Columba, egyes részleteknél Eve